

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI - ANUL 1962

Bună seara, prieteni. Este foarte plăcut că putem fi din nou aici în seara aceasta. De câte ori vin aici, în valea aceasta, am probleme cu gâtul. Mi se umflă imediat și trebuie să înghit tot timpul, dar imediat ce plec în altă parte, nu mai am nimic.

Duminica viitoare, seara, va veni aici fratele Boze, care are un film pe care dorește să-l vedeți și voi, despre misiunea pe care a întreprins-o în străinătate. Mai demult, a avut un vis referitor la venirea la Chicago, iar odată a venit la mine foarte descurajat și mi-a spus că mesajul pentru el nu s-a împlinit, dar eu i-am explicat că Domnul a făcut-o deja. Și el a înțeles imediat.

Atunci Domnul i-a dat un vis, iar când a venit tălmăcirea, i-a spus unde trebuie să meargă și ce să facă, așa că s-a dus în Kenya, Tanganica și Uganda, țări din Africa, și pot spune că este cu adevărat minunat ce a făcut Domnul prin misiunea lor. Acum ar vrea să vă arate filmul, ca să vedeți și voi ce lucrează Domnul printre triburile acelea sălbatice din interiorul Africii. Dacă va fi cu voia Domnului, în ianuarie aș vrea să merg și eu acolo, printre oamenii din Rhodesia și Africa de Sud.

Să nu uitați deci, că fratele va veni duminica viitoare, seara. Rugați-vă pentru fratele Joseph, fiindcă este un om plăcut, iar eu l-am apreciat întotdeauna.

Săptămâna viitoare vom pleca sus în Southern Pines, apoi în California de Sud, pentru ca de acolo să mergem la Cow Palace, pe Coasta de vest. Urmează Grass Valley, unde vom merge la World Fair, iar apoi înapoi în Oregon și așa mai departe, până târziu în toamnă, când nădăjduim să avem mai multe adunări aici, desigur, dacă va fi cu voia Domnului.

Astfel, m-am gândit că înainte de plecare ar fi bine să răspund la câteva întrebări, pentru că, după cum știți, prin aceste întrebări pot afla cam ce este în mintea oamenilor. În seara aceasta aș vrea să avem o mică discuție, ca de la inimă la inimă, fiindcă cred că aceasta ar face mai bine decât predicarea unei predici, pentru că ne putem înțelege mai bine unii cu alții.

Îi suntem foarte recunoscători Domnului pentru tot ce L-am văzut făcând în săptămâna care a trecut, când a răspuns în mod remarcabil la întrebările noastre.

Noi vedem cu toții că timpul sfârșitului este tot mai aproape și că este pe cale să se întâmple ceva. Eu cred că nu există nici un om care să gândească și să nu vadă că ceea ce spun este adevărat. Noi știm cu toții aceasta, pentru că am urmărit desfășurarea lucrurilor în Epocile Bisericii, prin care tocmai am trecut. Noi știm că acesta este adevărul și că sfârșitul nu poate fi prea departe.

Înainte de a începe cu întrebările, să ne plecăm capetele pentru un moment de rugăciune, și în timp ce stăm așa, mă întreb dacă avem în inimile noastre ceva ce am dori să fie amintit în rugăciune înaintea lui Dumnezeu. Dacă este, ridicați mâinile, deoarece El știe totul despre voi și va înțelege ce vreți. Spuneți doar: „Dumnezeule, adu-Ți aminte de mine!”

Dumnezeu să vă binecuvânteze pe fiecare în parte.

Tatăl nostru ceresc, Tu ne-ai îndemnat să venim cu îndrăzneală înaintea tronului Tău de îndurare și să cerem orice lucru de care avem nevoie, fiindcă ne vei asculta. Ai spus că acolo unde vor fi adunați doi sau trei, vei fi și Tu acolo, iar dacă Îți cerem ceva, ne vei da, cu condiția să credem.

Tu știi tot ce se petrece în timpul acesta. Cunoști starea bisericii și a poporului și știi și cererile pe care le avem înaintea Ta. Tu ai văzut mâinile care s-au ridicat și cunoști inimile, dorințele și nevoile lor. Noi vedem că timpul este aproape și că

cerul este cuprins deja de nori care se adună la un loc, pentru că lucrurile care au fost vestite de profeți, de-a lungul timpului, cu multe sute de ani în urmă, vin la împlinire în timpul acesta.

Tată, rugăciunea noastră este să ne acorzi aceste binecuvântări pe care Ți le cerem. Vindecă-i pe cei bolnavi și ridică-i pe cei aflați în necazuri. Restituie, Doamne, în mijlocul Bisericii Tale puterea Duhului Sfânt și credința vie, astfel încât să putem primi tot ce cerem. Doamne, noi credem că o primim, pentru că suntem siguri că este voia lui Dumnezeu să ne-o dea încă înainte s-o cerem, fiindcă nu o cerem cu gând rău, ci pentru gloria Împărăției lui Dumnezeu.

Binecuvântează strângerea noastră laolaltă, pe păstorul nostru, lucrătorii bisericii, fiecare persoană prezentă în locul acesta și mădularele Trupului lui Hristos. Tată, fă ca toți cei ce sunt mădularele Trupului lui Isus Hristos și rătăcesc încă, căutând un adăpost omenesc împotriva lucrurilor care vor veni, să lase totul și să vină chiar acum sub ocrotirea binecuvântată a Domnului Isus, ca să înțeleagă că atunci când viața aceasta va ajunge la încheiere, există o Viață dincolo, care nu are niciodată sfârșit. Îți mulțumim pentru această făgăduință minunată.

Dă-ne Tu răspunsul la întrebările din seara aceasta, ca să putem mulțumi fiecare inimă cu Cuvântul Tău. Ascultă-ne, pentru că Te rugăm în Numele lui Isus. Amin.

Ce mare asigurare este aceasta, acum când venirea Domnului este tot mai aproape.

Cu câțva timp în urmă am vorbit cu cineva despre „asigurare”. Aceasta s-a întâmplat nu demult, când am fost la o adunare a Oamenilor de Afaceri ai Evangheliei Depline, pentru că vorbesc Evanghelia oriunde în lume. Această conferință a avut loc pe Coasta de vest și la ea au participat toate celebritățile din lume, oameni demni și bine îmbrăcați. Și unul dintre ei mi-a zis:

„Am auzit că cineva te-a numit „reverend.”

„Da, domnule.”

„Deci ești predicator?”

„Da, domnule.”

„Și ce faci printre acești oameni de afaceri?”

„Păi sunt și eu un om de afaceri,” am răspuns.

„Da? Și ce fel de afaceri faci?”

„Mă ocup de Asigurări.”

El m-a înțeles greșit și pentru că a crezut că mă refer la o asigurare omenească, m-a întrebat:

„De la care companie ești?”

„De la Compania cerească,” am răspuns eu.

„Nu cred că am auzit de așa ceva, dar ce fel de asigurări vinzi?”

„Eu nu m-am referit la asigurări omenești, ci la „siguranță.”

„Ce vrei să spui?”

Și atunci i-am zis:

Siguranța binecuvântată e Isus al meu.

O, ce gust anticipat al slavei divine!

Moștenitor al salvării plătite de Dumnezeu,

Născut din Duhul Lui, Spălat în sângele Lui.

Astfel, în seara aceea, când am fost prezentat pentru transmisiunea televizată, am spus: „Eu am aici Polițe de Asigurare, așa că dacă este cineva interesat de acest lucru, mi-ar face plăcere să pot discuta cu el imediat după încheierea serviciului. „Siguranță, binecuvântată siguranță!”

Revenind la seara aceasta, m-am gândit că aceste întrebări mă vor apropia mai mult de inimile voastre. Nu am avut timp să mă uit mai devreme peste ele, dar dorința mea este ca răspunsurile pe care vi le voi da să fie biblice, deci corecte. Să vă gândiți tot timpul că voi încerca să răspund cât pot de bine.

Eu nu răspund niciodată la întrebări în timpul serviciului, pentru că am încercat s-o fac odată și am ajuns în necazuri pentru că am fost înțeleș greșit. Era vorba despre domnul Allen, care învață că uleiul și sângele pe mâini și pe față ar fi dovada botezului cu Duhul Sfânt. Atunci, eu am răspuns simplu: „În ce mă privește, nu știu

nimic despre așa ceva, pentru că nu am găsit nici un text biblic care să vorbească despre asta. Eu, frate, nu m-aș baza pe senzații, ci aș predica pur și simplu Evanghelia,” apoi am mers mai departe cu predica.

Nu mult după aceea, ei mi-au scris o scrisoare, pe care au multiplicat-o și au trimis-o pretutindeni în lume, în care mă acuzau că eu am condamnat omul. Acest lucru nu este adevărat, pentru că eu nu am condamnat niciodată vreun frate. Este adevărat că uneori s-ar putea să nu fiu de acord cu ce învață sau face cineva, dar cu toate acestea, nu judec pe nimeni. Noi le-am trimis banda cu predica în care am dat răspunsul și i-am rugat s-o mai asculte încă o dată ca să vadă că nu am avut treabă cu nimeni.

Nu demult, cineva a scris o carte intitulată „Mușcăturile diavolilor.” Acel bărbat i-a criticat pe toți evangheliștii de pe câmpul misiunii, cu excepția mea. Un altul, care a venit în adunarea mea, a spus că acea carte ar fi fost scrisă de domnul Allen, pe care eu l-am atacat în termeni foarte aspri. Știind că bărbatul respectiv era în adunare, eu am spus că nu sunt de acord cu criticarea altora. Am spus aceste cuvinte deși știam că în cartea „Cristian Digest,” a scris că eu sunt un bărbat corect, pentru că nu am primit niciodată daruri și nu am cerșit bani de la oameni. Mai târziu, am discutat cu el și omul mi-a zis: „Cel care a scris cartea „Mușcăturile diavolilor,” este A.A. Allen.”

Dar adevărul este că nu Allen a scris acea carte, pentru că întâmplător îl cunoșteam pe autorul cărții, așa că am spus: „Cred că un om sincer va merge afară și se va convinge de ceea ce aude și abia după aceea va critica pe cineva, pentru că altfel riscă să greșească.” Spuneam aceasta, pentru că afirmația lui cu privire la autorul acelei cărți era greșită.

Să revenim acum la problema noastră, adică la întrebările care așteaptă un răspuns corect. Voi încerca să răspund la ele conform Scripturii.

Prima dintre ele se află în 1Corinteni 7.15. astfel, vom merge în Scriptură, la acest

verset, apoi vom vedea dacă putem s-o ajutăm pe această persoană scumpă care pune întrebarea.

Deci, 1Corinteni 7.15: *„Dacă cel necredincios vrea să se despartă, în împrejurarea aceasta, fratele sau sora nu sunt legați. Dumnezeu ne-a chemat să trăim în pace.”*

1. Frate Branham, aceasta înseamnă că fratele sau sora sunt liberi să se recăsătorească?

NU! Ei nu sunt liberi să se recăsătorească, pentru că dacă ar fi, am avea o contradicție în Scriptură, ori Scriptura nu se poate contrazice. Înțelegeți?

Dacă veți citi un singur verset scos din context, puteți face Scriptura să spună orice vreți voi, puteți avea un răspuns care să se potrivească gândului vostru, dar aceasta nu este corect, ci este nevoie să luați întregul.

Să zicem că stau de vorbă cu fratele Neville, iar voi mă auziți spunând cuvântul „tablă” (în engleză „Board”). Imediat mergeți și spuneți: „Știți despre ce vorbeau? Spunea că în seara aceasta l-am plictisit (în engleză „bored”).

În engleză, cuvintele „board” și „bored” se pronunță la fel, dar au înțelesuri diferite. Vedeți? Astfel, dacă cineva ia numai cuvântul acela, va genera numai încurcătură, pentru că unul va spune:

„Nu, nu asta a vrut să spună, ci zice că are o factură ce trebuie plătită.”

„Oh, nu,” va spune altul, „se referea la ceva tablă de la casă.”

„Ba vă spun eu că încerca să-i spună ceva despre faptul că trebuie să găurească ceva...” Vedeți?

Aceasta înseamnă că trebuie să auziți toată conversația ca să știți despre ce este vorba, și nu numai un cuvânt din ea. Același lucru este valabil și pentru Scriptură, deoarece uneori Pavel revine în altă parte și dă răspunsul la problema aflată în dezbateri.

Uneori, oamenii spun: „Biblia se contradice!” Nu, Biblia nu se contradice. Eu sunt de treizeci și doi de ani în spatele amvonului, dar încă nu am găsit nici o contradicție în Biblie. Înțelegeți? Ea nu se contradice, ci voi sunteți cei care o contradiceți prin faptul că nu o înțelegeți. Duhul Sfânt este descoperitorul Cuvântului, de aceea este nevoie să-L aveți ca să puteți pătrunde înțelesul Bibliei.

Vedeți, Pavel nu scrie: „Voi m-ați întrebat cutare și cutare lucru...” ci spune numai cum stau lucrurile în problema respectivă. Apoi se întoarce în jur și revine la problemă dând impresia că spune ceva contrar.

Ei l-au spus: „Noi facem așa, așa și așa...” iar Pavel se întoarce în jur și spune altceva, părând că se contradice, dar nu este așa pentru că dacă veți citi tot capitolul și nu doar un verset, veți vedea că încearcă să explice ce i-au cerut ei.

Acum, se pare că fratele sau sora, vrea să știe dacă bărbatul sau femeia sunt liberi să se recăsătorească în cazul în care sunt părăsiți de pereche. Nu, niciunul dintre ei nu este liber s-o facă.

Ca să puteți înțelege, vom începe citirea de la versetul 10:

„Celor căsătoriți, le poruncesc nu eu, ci Domnul, ca femeia să nu se despartă de bărbat.

Dacă este despărțită, să rămână nemăritată sau să se împace cu bărbatul ei. Și nici bărbatul să nu-și lase nevasta.” (Aceasta este porunca Domului).

Celorlalți, le zic eu, nu Domnul (Vedeți?): Dacă un frate are o nevastă necredincioasă...”

Acum urmăriți cu atenție ce vrea să spună Pavel aici, fiindcă unii citesc mai departe, apoi spun: „Dacă m-am căsătorit cu o femeie necredincioasă, aş putea să-i dau drumul...” Oh, nu! Nu este vorba de asta. Voi nu puteți face aceasta. Dar haideți să citim mai departe:

„Dacă un frate are o nevastă necredincioasă, și ea vrea să trăiască înainte cu el, să nu se despartă de ea. (Vedeți, nu trebuie s-o lase, ci să rămână cu ea).

Și dacă o femeie are un bărbat care e necredincios și el voiește să trăiască înainte cu ea, să nu se despartă de bărbatul ei. (Acesta este adevărul. Înțelegeți?).

Căci bărbatul necredincios este sfințit prin nevasta credincioasă și nevasta necredincioasă este sfințită prin fratele; altminteri, copiii voștri ar fi necurați, pe când acum sunt sfinți.

Dar dacă cel necredincios vrea să se despartă, să se despartă; în împrejurarea aceasta, fratele sau sora nu sunt legați: Dumnezeu ne-a chemat să trăim în pace.”

Acum, dacă cel necredincios zice: „Nu mai vreau să trăiesc cu tine, pentru că ai devenit creștină.”

Este posibil ca un bărbat să-i spună soției: „Pentru că te-ai convertit și ca urmare vei ieși din anturajul în care am umblat odată împreună, te voi părăsi.” În cazul

acesta, tu nu poți face nimic ca să-l oprești, așa că lasă-l să se despartă. Vedeți?

Poate că soția îi va spune soțului creștin: „Eu nu pot să mă unesc cu grămada aceea de „holly-rollers”, așa că mă voi despărți de tine, te voi părăsi.” Bineînțeles, că tu nu vei putea părăsi biserica din pricina ei, ci o vei lăsa pe ea să plece. Înțelegeți?

În cazul când perechea necredincioasă vrea să se despartă, fratele sau sora nu sunt legați. Voi nu trebuie să țineți de ei cu forța, ci dacă vor să vă părăsească din pricina lui Hristos, lăsați-i să plece. **Dar voi nu vă mai puteți recăsători!** Cuvântul spune că „*Dumnezeu ne-a chemat la pace,*” deci nu trebuie să trăiți cu un bărbat necredincios sau cu o soție necredincioasă, dacă ei nu vor aceasta. Însă tot Cuvântul a spus deja, că nu vă mai puteți recăsători, ci trebuie să rămâneți așa.

Dacă însă ei vor spune: „Tu du-te la biserică, dacă vrei. În ce mă privește, eu nu cred acele lucruri, dar voi sta de partea ta ca să poți merge înainte.” În cazul acesta, să nu vă despărțiți, pentru că s-ar putea ca viața voastră sfântă și curată să-l câștige și pe el pentru Hristos.

S-ar putea ca cineva să zică: „Frate Branham, eu m-am căsătorit și soția mea este necredincioasă, dar am găsit o soră cu care m-aș putea căsători. Am să-mi părăsesc soția și mă voi căsători cu sora.”

Oh, nu! Să nu faceți aceasta, pentru că jurământul vostru este că veți fi împreună până când vă va despărți moartea, așa că nu există absolut nimeni în lume care să vă permită să vă recăsătoriți, decât dacă vă moare perechea. Așa spune Biblia. Acesta este adevărul; aceasta este singura bază. Nu există recăsătorie decât în situația când vă moare perechea. Asta-i tot, înțelegeți? Voi nu puteți face Biblia să se contrazică, iar dacă veți citi toate versetele, veți putea înțelege mesajul lor.

Cel ce a trimis acest bilet, întreabă: „Înseamnă aceasta că o soră sau un frate este

liber să se recăsătorească?” (v. 15). Nu, domnule, ei nu pot face aceasta, pentru că Pavel a explicat deja acest lucru mai sus:

„Celor căsătoriți, le poruncesc nu eu, ci Domnul, ca nevasta să nu se despartă de bărbat.

Dacă este despărțită, să rămână nemăritată sau să se împace cu bărbatul ei. Și nici bărbatul să nu-și lase nevasta.”

Nu există nici un verset care să permită ca un credincios să se recăsătorească câtă vreme este în viață perechea lui.

2. Ce trup vor avea cei răi la învierea de la tronul alb?

Păcătosul care se ridică la cea de-a doua înviere, pentru a fi judecat, înviază în trupul în care a săvârșit păcatul. Înțelegeți? El trebuie să stea în fața judecății.

„Învierea” nu este o înlocuire, ci **„este aducerea înapoi a celui ce a mers jos.”** Astfel, când a înviat din morți, Isus S-a ridicat în același fel de trup. Tot așa, și noi vom învia în același trup în care mergem jos, fiindcă învierea este o aducere înapoi și nu o înlocuire.

Biblia spune că noi vom fi judecați după faptele făcute când eram în trup. Prin urmare, când vor învia cei păcătoși, ei se vor ridica în același trup în care au săvârșit păcatul.

3. „Adam s-a împreunat cu nevastă-sa Eva; ea a rămas însărcinată și a născut pe Cain. Și a zis: „Am căpătat un om cu ajutorul lui Dumnezeu.” (Geneza 4.1).

**Eu cred ceea ce înveți tu, dar cum trebuie să îi răspund cuiva care zice că ea a zămislit după ce s-a împreunat cu Adam, din pricina conjuncției „și”:
*„Adam s-a împreunat cu nevastă-sa; și ea a zămislit... și a născut pe Cain.”***

Noi adulții știm ce înseamnă „s-a împreunat” sau „a cunoscut-o,” așa că singura problemă este cea referitoare la conjuncția „și.”

Prieteni, dacă veți citi cu atenție, veți vedea că nu puteți face Biblia să spună o dată un lucru, iapoi să spună altceva, pentru că ea va spune întotdeauna la fel. Dacă totuși veți găsi vreo contradicție, aceasta se datorează interpretării voastre greșite și nu altui motiv. Astfel, nu veți putea găsi scris nicăieri că Eva a fost amăgită de șarpe, pentru ca apoi să găsiți scris că a fost amăgită din nou, înțelegeți? Și când a fost amăgită prima dată, ea a rămas și însărcinată. Deci nu puteți arăta că a fost amăgită de două ori, fiindcă nu este așa.

Acum dați-mi voie să vă arăt cum este cu conjuncțiile voastre, al căror rol este să lege propozițiile împreună. Mai întâi mă voi opri la Geneza 1.26, apoi mă voi referi la textul la care se face aluzie în întrebarea pusă.

Deci Geneza 1.26-27:

*„Apoi Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; **ei**...” (În limba română scrie: „el”. Vedeți? Nu „el”, ci „ei” – plural). Deci: „...**ei** să stăpânească peste peștii mării și peste păsările cerului și peste vite și peste tot pământul și peste toate târâtoarele care se mișcă pe pământ.” (În traducerea noastră nu este pus „și” ca element de legătură, ci se folosește virgula).*

Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut. (Adică, bărbat și femeie).

Dumnezeu i-a binecuvântat, și Dumnezeu le-a zis: „Creșteți, înmulțiți-vă și umpleți pământul, și supuneți-l...”

Tot timpul apare conjuncția „și”. Omul să se înmulțească și apoi să stăpânească pământul. Aceasta se va întâmpla până când vom intra în Mileniu. În ordine.

„...și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului, și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ.”

Deci, Dumnezeu l-a creat pe om după propriul Său chip și l-a lăsat să aibă grijă de pământ. Cu alte cuvinte, l-a făcut stăpânul pământului. Dacă vom citi în Geneza 2.7, vom vedea că după ce a creat pământul, l-a creat pe om după chipul Său, i-a dat stăpânire asupra tuturor lucrurilor și i-a spus să crească și să se înmulțească, Dumnezeu l-a făcut pe om din țărâna pământului:

„Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață, și omul s-a făcut astfel un suflet viu.”

Acum gândiți-vă la aceasta. După ce El l-a făcut deja pe om în Geneza 1.26-27, după propriul Său chip și i-a dat putere peste toate lucrurile, totuși omul nu era încă creat din țărâna pământului. Înțelegeți?

Același lucru este și în Geneza 4.1. Satana a amăgit-o pe Eva înainte ca ea să fie „cunoscută” de Adam. Dacă nu credeți aceasta, citiți ce scrie în Geneza 3, când bărbatul, femeia și șarpele au stat în fața judecății lui Dumnezeu:

„Cine ți-a spus că ești gol? Nu cumva ai mâncat din pomul din care îți poruncisem să nu mănânci?”

Omul a răspuns: „Femeia... mi-a dat din pom și am mâncat.”

Iar femeia a zis: „Șarpele **m-a amăgit și am mâncat** din pom.” (Geneza 3.11-13).

A urmat pedeapsa pentru fiecare din ei, apoi în capitolul 4.1 ni se spune că Adam „a cunoscut-o”, adică s-a împreunat cu nevasta lui. Când? După ce fusese amăgită de șarpe și rămăsese însărcinată.

Înțelegeți acum? Este la fel ca în exemplul pe care vi l-am dat cu privire la versetele din Geneza 1.26-27 și 2.7, când Dumnezeu l-a creat pe om după chipul Său și i-a dat stăpânire peste toate lucrurile, deși nu era încă creat din țărâna pământului.

Aș vrea să citim și Geneza 3.20-21 unde scrie: „Adam a pus nevastei sale numele Eva; căci ea a fost mama tuturor celor vii.

Domnul Dumnezeu a făcut lui Adam și nevastei lui haine de piele, și i-a îmbrăcat cu ele.”

Dacă ne întoarcem la Geneza 1 și citim versetul 21, vedem că Dumnezeu a creat viețuitoarele apelor și păsările cerului, deci a făcut toată creațiunea și l-a făcut și pe om după chipul Său, după propriul Său chip. Înțelegeți? El l-a făcut pe om parte bărbătească și parte femeiască.

Totuși, după ce face aceasta, vedem că în capitolul 2 îl face pe om din țărâna pământului și îl face singur.

Deci, după ce în capitolul 1 l-a făcut pe om parte bărbătească și parte femeiască, în capitolul 2 îl face singur, apoi o face și pe femeie pentru om, luând-o afară din

el. Înțelegeți?

Conjunția voastră leagă propoziția aceea. Este la fel cum am avut aici: „*Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul Său; l-a făcut după propriul Său chip.*” Acesta este Dumnezeu care vorbește în gândurile Lui, în mintea și în Planul lui, apoi urmează momentul când El a săvârșit lucrarea.

De aceea scrie că Isus a fost ucis de la întemeierea lumii și nu acum două mii de ani. Înțelegeți?

Deci șarpele a amăgit-o pe Eva, iar după pronunțarea judecății, Adam s-a împreunat cu nevastă-sa. Conjunția „și” arată ce s-a întâmplat în continuare, nu ce s-a întâmplat înainte ca Adam să se împreuneze cu ea.

„*Și Adam s-a împreunat cu nevastă-sa Eva; și ea a rămas însărcinată și a născut pe Cain. Și a zis: „Am căpătat un om cu ajutorul lui Dumnezeu.”* (Geneza 4.1).

Acum, dacă Adam era fiul lui Dumnezeu și ea l-a primit pe Cain cu ajutorul Domnului, de unde a venit caracterul rău al aceluia individ? Nu putea fi nici de la Dumnezeu și nici de la Adam. Sigur că nu! Ci ea a fost amăgită de șarpe, adică s-a împreunat cu el și a rămas însărcinată, așa că atunci când a fost „cunoscută” de Adam, fusese deja cu șarpele și era însărcinată de la el.

Apoi, când s-a născut fiul lui Adam, acesta a fost o ființă bună, blândă și smerită ca tatăl lui, Adam.

De unde a venit păcătosul acela? De unde a venit Cain, acel ucigaș? De unde a venit minciinosul acela? Biblia spune că diavolul a fost de la început ucigaș și tatăl minciunii. Aceasta dovedește că de fapt Cain era de la cel rău și nicidecum de la Dumnezeu; dovedește că tatăl lui era șarpele și nu Adam.

Acum vreau să vă spun ceva: Într-o zi am citit povestea lui Iosif și am fost foarte mișcat de ea, așa că m-am dus într-o cămăruță mică, am îngenunchat și am zis: „Doamne Dumnezeule, îți mulțumesc pentru că ai trimis un bărbat ca Iosif,” după care m-am gândit că ar fi fost frumos dacă l-aș fi numit pe Billy Paul după numele lui, pentru că în Biblie nu există nici un tip mai desăvârșit spre Hristos, ca el. Apoi am zis: „Dacă aș avea încă un fiu, cu siguranță l-aș numi Iosif.” Aceasta s-a întâmplat la Minneapolis. Imediat după aceea am văzut Lumina prezenței Lui în cameră și o Voce mi-a zis: „Vei avea un fiu căruia îi vei pune numele Iosif.”

Eu „am cunoscut-o” pe soția mea, iar ea a rămas însărcinată și a născut-o pe Sarah. Apoi „am cunoscut-o” din nou pe soția mea și ea l-a născut pe Iosif. Înțelegeți ce vreau să spun? Nașterea lui Iosif nu a avut nimic a face cu cea a Sarei, făgăduința fiindu-mi dată pentru nașterea lui și nu pentru cea a fetei. Ea a venit între darea făgăduinței și împlinirea ei. Bineînțeles că și ea a venit de la Dumnezeu, dar făgăduința era dată pentru el. Înțelegeți ce vreau să spun?

Revenind la problema noastră, atunci când Dumnezeu i-a pedepsit pe Adam și pe Eva, ea săvârșise deja păcatul și era însărcinată. Ați știut vreodată că din pricina primului copil care s-a născut în lume, Biblia spune că „*în păcat m-a zămislit mama mea și în fărădelege și am venit în lume prin minciună.*”? Da, întâiul născut din lume, a venit în felul acesta.

Poate cineva zice: „Bine, dar cum este cu Adam și cu Eva?” Ei nu au fost născuți, ci creați de Dumnezeu însuși. Înțelegeți?

Dar primul copil care s-a născut în lume a venit prin păcat. „*Omul născut din femeie, are viața scurtă, dar plină de neazuri.*” (Iov 14.1). El este născut în păcat, de aceea trebuie să fie născut din nou prin Duhul; nu printr-un gând firesc, ci prin Duhul. Are nevoie de o naștere duhovnicească, care să-l înnoiască, să-l facă o făptură nouă.

Deci, nu uitați! Primul om care s-a născut în lumea aceasta, a fost născut în păcat.

Din cauza aceasta a fost nevoie de Cineva care să vină fără legătură firească și care să răscumpere întreaga rasă umană.

De ce nu a apărut, așa dintr-o dată, cineva care să zică: „Aici este Cel drept, Cel care gândește corect!”? Pentru că nu era posibil așa. El trebuia să vină prin nașterea din femeie, adică așa cum a venit primul copil.

Nașterea din femeie a adus păcatul, necinstea și tot nașterea din femeie a adus neprihănirea. Vedeți? Isus Hristos S-a născut fără săvârșirea adulterului, fără legătură firească, fără dorință firească, prin umbrirea Mariei de către Duhul Sfânt. Da, Dumnezeu a creat în pântecul ei acea celulă de sânge din care s-a dezvoltat pruncul. Astfel, sângele Lui scump a răscumpărat întreaga rasă umană pierdută. Înțelegeți? Deci, aceasta este singura cale, nu există alta.

Fiecare om născut din femeie, se naște în păcat, deci este sortit morții. Acesta este adevărul. De aceea v-am spus ieri că noi avem o siguranță binecuvântată.

Uneori, Domnul îmi arată lucruri care mă cutremură cu adevărat. Astfel, zilele trecute mi-a arătat Israelul, pe copiii lui Dumnezeu care nu aveau o patrie a lor. Ei nu aveau o țară în care să trăiască în pace și în care să-și câștige pâinea prin sudoarea frunții lor, ci trebuiau să trudească din greu într-o țară străină unde erau robi. Iată însă, că într-o zi a venit din pustie un profet călăuzit de Stâlpul de Foc și le-a vorbit despre o țară promisă. Nimeni nu fusese vreodată acolo și nu știau nimic despre ea, dar le fusese promisă lor, așa că l-au crezut pe Moise și l-au urmat până au ajuns aproape de hotarele ei.

Printre ei era și un martor credincios numit Iosua, adică „IaHVeH Salvatorul”, care a trecut Iordanul și a intrat în țară, iar când s-a întors a adus cu sine dovada că țara era întocmai cum spusese Domnul. Ei au adus un ciorchine de struguri care a trebuit purtat de doi bărbați, pentru ca poporul să guste din rodul original al țării. Ei nu știuseră nimic despre țara aceea, dar pășiseră afară prin credință.

Oh, și cât au fost de fericiți când au intrat în posesia ei! Fiecare putea trăi în pace, putea să aibă propria lui grădină micuță în care să se joace copiii și toate celelalte lucruri. Dar, cu toate acestea, au îmbătrânit și au murit. Apoi, câteva mii de ani mai târziu a venit, tot dintr-o femeie, un mare Războinic, cel mai mare dintre toți: Isus Hristos, care era Dumnezeu însuși arătat în trup. El a mers la Israel și le-a zis: „Am venit să vă vorbesc despre o altă Casă; despre Casa Tatălui Meu, în care sunt multe palate. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Voi sunteți fericiți în țara aceasta, aveți casele voastre, aveți copii și alte lucruri care vă bucură, dar vine o zi când trebuie să muriți. Să fie acesta sfârșitul?” Sigur că nu!

Iov a văzut aceasta și a spus: „*Un copac, și tot are nădejde; căci, când este tăiat, odrăsește din nou și iar dă lăstari.*”

Dar omul când moare, rămâne întins; omul când își dă sufletul, unde este? Ah! de m-ai ascunde în locuința morților, de m-ai acoperi până-ți trece mânia, și de mi-ai rându o vreme când îți vei aduce aminte de mine!” (Iov 17.7,10,13) Și tot Iov a spus: „Dacă un om moare, va trăi el din nou?”

Timp de patru mii de ani, oamenii au privit după ceva dincolo de acel mormânt. Dumnezeu le dăduse toate acele lucruri mărețe: o casă, o familie, copii, o biserică, profeți, oameni mari, dar cu toate acestea, când le venea vremea, plecau și le lăsa pe toate.

Iată însă că S-a ridicat Unul care a zis: „*Eu Mă duc să vă pregătesc un loc, pentru că în casa Tatălui Meu sunt multe locașuri.*”

El a ajuns la Cades-Barnea, la fel ca Israel.

Cades-Barnea este scaunul de judecată al lui Dumnezeu, iar Israelul a trebuit să stea înaintea lui, așa cum de altfel trebuie să stea și biserica. Acolo, Iosua a trecut în țara făgăduită ca să aducă dovada că făgăduința lui Dumnezeu este adevărată.

Dar și Isus a avut Cădesul Lui. Care a fost acesta? Scaunul de judecată. Unde era el? La Calvar, acolo unde a fost judecat de Dumnezeu pentru păcatele lumii. Ce a făcut El acolo? A înfruntat moartea și a adus răsplătirea lui Dumnezeu, i-a împăcat pe păcătoși cu Dumnezeu. A trecut dincolo de Iordan, adică dincolo de moarte, iar ei L-au îngropat.

Când a murit El, stelele au refuzat să mai strălucească, pentru că le era rușine de ele însele, iar pământul a avut o zdruncinătură nervoasă. Da, s-a cutremurat atât de puternic, încât stâncile munților s-au prăvălit în vale. Soarele s-a întunecat în mijlocul zilei, iar luna și stelele au refuzat să se arate. Toate au vestit într-un glas că El a murit. Era „atât de mort” încât în clipa când soldatul roman i-a înfipt acea sulită de zece livre în coastă, străpungându-i inima, a țâșnit apă și sânge. Da, El era mort. Trecuse Iordanul, iar ei L-au așezat într-un mormânt și au răsturnat la intrarea în el o piatră mare care putea fi mișcată din loc doar de câțiva oameni. El era mort, iar ei au pus acolo un sigiliu roman.

Dar ce s-a întâmplat? În dimineața de Paști, El S-a întors de dincolo de Iordan și a zis: *„Eu sunt Cel viu. Am fost mort și iată că sunt viu în vecii vecilor.”* (Apocalipsa 1.18).

Unii dintre ucenici au spus: *„Este un duh!”* dar El le-a răspuns: *„Pentru ce sunteți tulburați și aveți astfel de gânduri în inimă? Uitați-vă la mâinile și picioarele Mele, Eu sunt; pipăiți-Mă și vedeți; un duh n-are nici carne, nici oase, cum vedeți că am Eu.”* După care a adăugat: *„Aveți aici ceva de mâncare?”*

I-au adus o bucată de pește fript și un fagure de miere, iar El le-a luat și a mâncat înaintea lor.” (Luca 24.37-43). Vedeți? El era un Om.

Ce a făcut El? S-a întors și, asemenea lui Iosua, a adus dovada că dincolo există o Țară binecuvântată care ne așteaptă să intrăm în ea. El a spus: *„Acum aveți dovada existenței acestei Țări, și această dovadă este învierea Mea. Și nu numai a Mea, căci dacă Mă veți urma, vă voi da și vouă arvuna moștenirii.”*

Și ce s-a întâmplat? În ziua cincizecimii, Duhul Sfânt a venit peste cei credincioși, iar Petru s-a ridicat și a spus care este secretul primirii arvunei:

„Pocăiți-vă și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor, apoi veți primi darul Sfântului Duh.”

Ce facem noi acum? Ne mărturisim păcatele recunoscând că suntem morți, îngropați cu El în botez și înviați cu El în învierea Sa. Ce urmează? „Suntem puși să stăm împreună în locurile cerești, în Hristos Isus.” Da, acolo suntem noi în seara aceasta, nu fizic, ci duhovnicește, inima, sufletul, gândurile și dorințele noastre fiind departe de grijile acestei lumi. Și cum ajungem în locurile cerești, în Hristos Isus? *„Printr-un singur Duh.”* Așa ne spune Pavel în 1Corinteni 12.13: *„Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup,”* trupul tainic al lui Dumnezeu, Împărăția Sa.

Stând acolo, noi privim înapoi și vedem cum am fost odinioară: am mințit, am furat, am înșelat, am fumat și am făcut o mulțime de alte lucruri rele, dar acum am fost înnoiți, aduși la o viață nouă, mutați în locurile cerești. Ce este aceasta? Dovada că într-o zi vom avea un trup asemenea propriului Său trup proslăvit. Este dovada că vom învia, deoarece potențial suntem deja morți înviați.

William Branham care obișnuia să trăiască în felul lumii, a murit, nu mai trăiește așa, ci este mort față de acele lucruri de treizeci și ceva de ani, acum fiind o făptură nouă în Hristos Isus.

Orman Neville care obișnuia să trăiască la fel ca lumea, nu mai trăiește așa, ci a murit de mulți ani, acum fiind o făptură nouă în Hristos. Orman Neville cel vechi, jucătorul de cărți sau orice altceva a fost el, nu mai există, este mort. Desigur, eu nu spun că fratele Neville a jucat cărți, dar adevărul este că orice ar fi făcut, a fost vinovat de toate, deoarece Cuvântul spune că *„Cine păzește toată Legea și greșeste într-o singură poruncă, se face vinovat de toate.”* (Iacov 2.10). Orice ai fi făcut, tu ai fost un păcătos, deci erai pierdut.

Dacă iubești lucrurile din lume, ești un om mort. Indiferent cât de mult mărturisești că ai fi de sus, tu ești de jos câtă vreme iubești lumea și lucrurile din ea, pentru că așa spune Biblia: „Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el.” (1 Ioan 2.15).

Dacă însă ești născut din nou, privirea ta este ațintită spre lucrurile cerești, deoarece ești născut din Hristos și ești așezat împreună cu El în locurile cerești. Atunci te poți odihni în pace pentru că ai asigurarea că nu mai există nimic care să te poată vătăma, nici chiar moartea. Tu ești ancorat în Hristos, pentru că ai acceptat asigurarea, arvuna sau plata făcută de El anticipat. Ce ai făcut prin aceasta? Ai înviat cu El în înviere.

Privesc înapoi și văd că acum sunt deasupra lucrurilor în care am fost odată. De ce? Pentru că prin harul Său, El m-a ridicat în locurile cerești, în Hristos Isus.

Oh, Doamne! Când se realizează aceasta, Biblia devine o carte nouă, iar când citești, o înțelegi prin Duhul, pentru că o vezi prin Duhul. Atunci nu te mai împiedeci în pronume, substantive, conjuncții sau mai știi eu ce altceva.

Oamenii vor spune: „Biblia se contrazice!” dar tu vei fi acolo sus, iar când o vei citi, vei vedea că este cu totul diferită. Sigur că da. De ce? Pentru că o citești în Lumina dată de Duhul. Desigur. Acum ne vom opri la o altă întrebare:

4. Înainte de a-L cunoaște pe Domnul, eu am trăit mulți ani în păcat, dar acum am păcătuit din nou, frate Branham, și nu sunt vrednic să vin înaintea ta în locul acesta sfânt. Te rog să-mi spui dacă mai pot fi reabilitat. Ajută-mă, frate Branham, pentru că în mine este un drac. Vrei să-ți pui mâinile peste mine ca să fiu reabilitat?

Prietene, tu nu ai făcut un păcat de neiertat, pentru că altfel n-ai avea dorința să fii reabilitat. Câtă vreme există Ceva care se ocupă de inima ta, ești încă pe linia de

reabilitare.

Biblia spune că „*cine păzește toată Legea și greșește într-o singură poruncă, se face vinovat de toate.*” (Iacov 2.10), iar noi facem în fiecare zi lucruri de care ne este apoi rușine și pe care n-am vrea să le facem.

Vezi, tu n-ai vrea să fii așa cum ești, pentru că altfel n-ai fi pus această întrebare. Înțelegeți? Aceasta este dovada că Dumnezeu se ocupă încă de tine. Poate ești descurajat pentru că Satana ți-a spus că nu mai poți fi reabilitat, dar nu uita că el este un mincinos. Cu siguranță.

Dacă în tine este un adânc care strigă, înseamnă că există și un Adânc care răspunde chemării tale. Dacă în tine este o foame după Ceva, înseamnă că undeva există Ceva care să-ți potolească foamea, înțelegeți?

Este așa cum am spus adesea. Înainte ca peștele să aibă o aripioară pe spatele lui, a trebuit să existe apa în care să înoate, fiindcă aripioarele lui n-ar fi avut nici un rost. Înainte să existe un copac, a trebuit să existe pământul în care să-și înfigă acel copac rădăcinile, fiindcă altfel nu ar fi avut cum să crească.

Înainte să fi existat creațiunea, a fost nevoie să existe un Creator care să creeze, înțelegeți? Prin urmare, cât timp flămânzești și însetezi după Dumnezeu și dorești să ajungi înapoi la El, înseamnă că undeva există un Dumnezeu care te cheamă, pentru că altfel nu ar avea rost să-L dorești. Undeva este Creatorul care te cheamă.

Acum, este posibil să cazi din har și să ajungi în starea în care ai fost odinioară, dar aceasta nu înseamnă că ești pierdut pentru totdeauna. „A aluneca” nu înseamnă „a fi pierdut.” Dacă nu mă credeți, vă rog să-mi dovediți cu Biblia că nu am dreptate. Cel ce alunecă nu este pierdut, ci este doar ieșit din părtășie.

Israelul a alunecat de pe calea Domnului, dar prin aceasta nu a pierdut legământul, ci doar bucuria părtășiei cu El.

Uitați-vă la David. El a pierdut bucuria mântuirii atunci când a luat-o pe Bat-Șeba, soția lui Urie, dar nu și-a pierdut mântuirea. El nu a spus: „redă-mi mântuirea,” ci: „redă-mi bucuria mântuirii.”

Necazul este că oamenii se opresc prea mult la poruncile omenești: „*Nu lua, nu gusta...*” Voi nu trebuie să faceți nimic din cauza poruncilor, ci din dragoste.

De exemplu, eu n-am venit în seara aceasta la biserică pentru că așa mi s-a poruncit, ci pentru că Îl iubesc pe Dumnezeu. Sunt obosit și abătut, inima mea palpită și tremură, degetele îmi stau strânse în pantofi, dar cu toate acestea, fie că mor, fie că trăiesc, eu trebuie să stau aici pentru El. Și nu fac aceasta pentru că trebuie, fiindcă El mi-a lăsat libertatea de a alege, ci o fac pentru că Îl iubesc. Așa este. Tu nu Îl slujești pentru că trebuie s-o faci, ci pentru că Îl iubești în așa măsură încât vrei s-o faci.

Eu nu sunt credincios soției mele pentru că mi-e teamă că ar divorța de mine, ci pentru că o iubesc și pentru mine nu există nici o altă femeie în lume, afară de ea. Acesta este motivul pentru care îi sunt devotat. Dacă fac cumva ceva greșit, ceva care o supără, merg imediat la ea și-i spun: „Meda, iubito, nu am vrut să fac asta...” Iar ea mă iartă imediat, pentru că mă iubește. Și eu o iert din același motiv, când greșește: pentru că o iubesc. Adevărul este că nu aș vrea s-o supăr pentru nimic în lume, și asta pentru că o iubesc. O iubesc prea mult ca să fac ceva ce o poate întrista, și cred că ea gândește la fel în ce mă privește.

Tot așa, dacă Îl iubești pe Dumnezeu din toată inima, nu mai trebuie să te îngrijorezi pentru aceste lucruri, fiindcă dacă faci o greșeală, nu păcătuiești cu voia, ci ai alunecat puțin. Da, tu ai fost aici sus, în părtășie, iar apoi ai căzut înapoi, în harababura din care ai fost scos. Dar ce este aceasta? Ca să înțelegeți, am să vă povestesc ceva.

Odată. Am fost la Cincinnati Zoo, împreună cu Sarah. Dacă am văzut vreodată ceva ce m-a rănit, aceasta a fost vederea animalelor prinse și închise în acele cuști. Nu suport să văd așa ceva, nici chiar păsărelele acelea mici închise în colivie. Eu știu că voi, femeile, obișnuiți să țineți păsărele în colivie. Dați-le drumul!

Când eram mic, obișnuiam să spun: „Dacă voi avea ocazia, când voi crește mare am să mă strecor din casă în casă și am să dau drumul la micuțele acelea sărmane.” Da, domnilor. Ziceam: „Sunt puse în acele colivii, iar femeile stau și fumează lângă ele. Sărmanele păsări nu pot face nimic, deși au fost create să trăiască în libertate. Da, când voi crește mare, am să mă strecor și am să le eliberez.” Vedeți?

Mi-e groază să văd ceva închis într-o cușcă. Mi-e groază să văd că un om care se numește creștin, este închis de biserică în vreun crez oarecare. „Nu pot spune: „Amin!” la așa ceva. Nu pot crede ce spui tu, pentru că păstorul a zis: „Să nu credeți acele lucruri!” spun ei.

Oh, vai, Doamne! Voi ați fost născuți să fiți liberi.

Atunci cum este cu un vultur mare? El este o pasăre a înălțimilor și locuiește deasupra norilor. Îi place să zboare atât de sus, încât nu poate fi ajuns de nici o altă pasăre.

Și iată că cineva a prins un astfel de vultur și l-a închis într-o cușcă din grădina zoologică. Oh, sărmanul! Când l-am văzut, am simțit că inima mea arde de mila lui. Privea trist și nu știa ce să facă pentru a scăpa de acolo. Apoi am văzut că își lua avânt și se repezea cu capul, pieptul și aripile în gratiile de fier ale cuștii. Se izbise atât de mult încât începuse să sângereze. Când a obosit, s-a așezat într-un colț, dar privirea îi era îndreptată spre cer. Desigur, își zicea: „Acolo este locul meu! Acolo este casa mea! Am fost născut pentru locul acela, dar iată că între mine și cer se află aceste gratii ale cuștii. Trebuie să ies cumva de aici!” și „Bang!” s-a dat

iar înapoi, și-a luat avânt și s-a repezit în gratii.

Când l-am văzut, mi-am zis: „Vai, nu este îngrozitor? Dacă ar fi de vânzare, mi-aș da toți banii ca să-l pot cumpăra, apoi i-aș da drumul.” Vedeți? „Da,” mi-am zis privind-l cum se zbătea disperat: „Aceasta este cea mai groaznică priveliște pe care am văzut-o vreodată.”

Ba nu, am văzut o priveliște și mai îngrozitoare, iar aceea era cea a unui om care a fost născut să fie un fiu de Dumnezeu, dar a fost prins și închis într-un crez omenesc. El privește spre cer și vede că Dumnezeu există cu adevărat, apoi deși dorește din toată inima să-L slujească, nu poate s-o facă. Ei nu-l lasă s-o facă pentru că l-au îngrădit. Acesta este un lucru groaznic.

Da, frate sau soră care ai scris această întrebare, dacă ai căzut din credință, aceasta nu înseamnă că ești pierdut. Tu ești doar un vultur prins și închis într-un coteț. Asta-i tot. Tu ești prins și închis din nou în cușca păcatului. Nu vrei să fii acolo, de aceea privești în sus și zici: „Oh, frate Branham, odată am fost acolo sus, am locuit acolo. Mai există vreo posibilitate de a ieși de aici și de a ajunge acolo?” Da, este.

Problema ta îmi amintește de o întâmplare din copilărie. Odată, umblam prin spatele fermei și acolo am văzut un cioroi bătrân care fusese legat de cineva afară din porumb. Sărmanul era pe punctul să moară de foame. Fermierul îl legase cu lațul de un picior, iar el mâncase tot ce fusese pe suprafața în care-l lăsase sfoara să meargă, dar cum nu mai rămăsese nimic, era atât de slăbit încât nici nu se mai putea ridica de jos. Celelalte ciori zburau în jurul lui și ziceau:

„Cra, cra, cra!” Cu alte cuvinte: „Vino, Johnny cioroiule! Trebuie să plecăm în sud pentru că se apropie iarna!” Dar el nu putea face nimic pentru că era legat.

Iată însă că într-o zi a venit un om și l-a văzut pe sărmanul cioroi. Fiindu-i milă de

el, l-a dezlegat și i-a dat drumul zicând: „Du-te, băiete, căci ești liber!” Înțelegeți? Dar știți ce a făcut cioroiul? În loc să-și ia zborul, a continuat să se învârtă în locul acela.

Atunci au venit ciorile și au început să strige: „Vino, Johnny cioroiule! Cra, cra, cra! Vino să plecăm spre sud, fiindcă vine iarna și vei muri înghețat!” Dar pentru că privea tot timpul înapoi, spunea: „Nu pot s-o fac!” Vedeți, bietul cioroi se obișnuise atât de mult să fie legat, încât nu putea înțelege că este liber. Se credea tot legat.

Aceasta s-ar putea să crezi și tu, frate sau soră, care ai scris întrebarea. Poate te gândești că diavolul te ține legat acolo jos, dar nu este adevărat, te minte doar.

Nu uita nici o clipă că a existat odată un Om care a venit pe pământ și te-a eliberat pentru totdeauna. Acesta a fost Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. El te-a dezlegat, de aceea sfatul meu este să nu mai crezi minciuna Satanei, care-ți spune că trebuie să stai acolo pentru că ești legat. Tu ești liber! Isus a murit în locul tău ca să-ți înlăture păcatele, de aceea, tot ce trebuie să faci tu este să crezi și să bați puțin din aripi ca să te ridici și să zbori departe de locul acela. Nu mai sta în groapa diavolului, ci ia-ți repede zborul de acolo!

Tot fratele sau sora întreabă:

„Vrei să-ți pui mâinile peste mine ca să fiu reabilitat?”

Dragă frate sau soră, eu mi-aș pune bucuros mâinile peste tine, dar nu aceasta te eliberează. **Singurul lucru care te poate ajuta să fii liber este să înțelegi că ai fost deja eliberat;** că ești liber. Tu nu trebuie să te mai îngrijorezi pentru modul în care ai putea fi eliberat, pentru că ești liber. Nu te lăsa cuprins de jugul robiei! Ești cât se poate de liber. Eu aș putea să-mi pun mâinile peste tine, dar aceasta este numai o tradiție. Faptul că voi face aceasta nu te va elibera și nu vei putea vedea că ești liber, până nu vei accepta acest lucru. Tu trebuie să primești

ceea ce a făcut El pentru tine și să spui: „Doamne, eu cred aceasta!”

Întinde-ți mâinile spre El, prin credință, și spune: „Doamne, eu cred aceasta!” și imediat vei fi afară din groapa Satanei.

Acesta este adevărul. Mărturisește-ți păcatele, pentru că Cuvântul spune: *„Cine își ascunde fărădelegile, nu propășește, dar cine le mărturisește și se lasă de ele, capătă îndurare.”* (Proverbe 28.13). În felul acesta ești liber și fără păcat. Cum? Dacă recunoști sincer: „Am păcătuit, am făcut ceea ce este rău...”

De altfel, văd că tu recunoști aceasta: „Am căzut și am păcătuit. Sunt foarte greșit, dar există vreo șansă de reabilitate?”

Absolut! În clipa în care spui că dorești aceasta, Dumnezeu a și aruncat jos „Frânghia Vieții” ca să te ridice. Prinde-te doar de ea, și urcă-te sus prin credință și rugăciune. Du-te drept în sus, între ceilalți vulturi care te așteaptă.

Desigur, eu cred în punerea mâinilor și știu că acesta este un lucru mare, dar nu vă poate ajuta până nu acceptați ceea ce a făcut deja Hristos pentru voi. Faptul că îmi pun mâinile peste cineva, înseamnă că mă unesc cu credința lui.

Aceasta s-a întâmplat și atunci când bătrânii își puneau mâinile peste oameni. Ei consimțeau înaintea lui Dumnezeu credința aceluiași om și faptul că se uneau cu el. Vedeți? Oamenii mă înțeleg adesea greșit și își fac tot felul de păreri cu privire la ceea ce spun eu.

De exemplu, ieri a venit cineva la mine și discuția avută cu el m-a făcut să mă simt foarte rău. Desigur, eu nu am fost atât de slobod în învățătură.

Omul acela mi-a zis: „Frate Branham, trebuie să fiu operat peste 12 sau 20 de zile. Crezi că Isus va veni atât de repede încât să nu mai fie nevoie de această operație?”

Vedeți? Voi înțelegeți greșit ceea ce se spune. Să nu faceți aceasta! Isus poate să vină peste cinci mii de ani, sau poate veni deseară. Poate veni mâine sau când vrea. Nimeni nu știe când o va face. El a spus că nimeni nu știe când va avea loc acest eveniment și așa este.

Totuși, ați știut că Pavel L-a așteptat în fiecare zi? Ați știut că Ioan a crezut că va trăi până la venirea Lui? Irineu a fost sigur că Isus va veni în timpul lui și la fel au crezut toți ceilalți bărbați ai lui Dumnezeu: Policarp, Martin și toți ceilalți.

Luther și-a zis: „Desigur, asta este!” Wesley spunea: „Acesta este timpul!” Și la fel au spus: „Charles Finney, John Knox, Calvin, Spurgeon.

Și noi așteptăm venirea Domnului și credem că acesta este timpul. Eu cred din toată inima și doresc să țin tot timpul sus Lumina Sa.

Ascultați-mă bine și înțelegeți corect ce vă spun: Eu doresc să trăiesc în fiecare clipă din viața mea ca și cum El ar veni în momentul următor, dar în același timp, vreau să lucrez ca și cum El ar veni peste zece mii de ani de acum încolo. Astfel, vreau să îmi seamăn sămânța și să adun recolta; vreau să predic Evanghelia și s-o duc mai departe, exact cum am făcut și până acum. În felul acesta vreau să merg înainte: având privirea îndreptată în sus și veghind tot timpul, dar și semănând și strângând roadele.

Dacă El nu va veni, anul viitor îmi voi semăna din nou ogorul și voi zice: „Doamne, am crezut că vei veni în anul care a trecut, dar nu ai făcut-o așa că voi crede că vii anul acesta. Îmi voi semăna ogorul și-mi voi crește copiii în continuare, iar dacă nu vei veni nici anul acesta, voi avea ce să le dau de mâncare. Dacă vei zăbovi, Te voi

aștepta în continuare.” Vedeți? Voi trebuie să vă purtați normal în toate lucrurile.

Dacă aș ști că El vine mâine dimineață, în seara aceasta aș predica același mesaj pe care îl predic acum. Dacă aș fi sigur că El vine dimineață, nu mi-aș vinde mașina și nu aș face una sau alta, ci m-aș purta cât se poate de natural, deoarece veghez și-L aștept în fiecare clipă.

Tu trebuie să veghezi în fiecare clipă, pentru că s-ar putea ca pentru tine să vină chiar în seara aceasta. Poate că aceasta va fi ultima seară din viața mea, eu nu știu. Important este că acest lucru este posibil pentru fiecare dintre noi.

Și ce contează dacă trăiesc aici sau sunt îngropat acolo afară? Dacă voi pleca, sunt liniștit pentru că prețul păcatului meu a fost plătit deja, așa că voi ajunge la El înaintea oricărui om care trăiește:

„Iată, în adevăr, ce vă spuneam prin Cuvântul Domnului; noi cei vii, care vom rămâne până la venirea Domnului, nu vom lua-o înaintea celor adormiți.

Căci însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va coborî din cer și întâi vor învia cei morți în Hristos.

Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh, și astfel, vom fi totdeauna cu Domnul.” (1Tesaloniceni 4.15-17).

Deci, ce contează dacă am murit în timpul lui Noe, în timpul lui Avraam, în timpul apostolilor, cu două săptămâni în urmă sau chiar acum? Ce importanță ar avea aceasta? Aș fi acolo într-o clipă, într-un moment, într-o clipeală din ochi și m-aș odihni până la venirea Lui. Strângerea noastră laolaltă va avea loc când va veni Domnul.

Mulți oameni privesc după o biserică mare, după o grupare mare de oameni, care vor fi adunați împreună, o denominațiune, un crez sau ceva de felul acesta, dar nu este așa. Strângerea laolaltă va avea loc la venirea Domnului, atunci când Dumnezeu își va aduna turma. Este posibil ca El să ia doi din Jeffersonville, doi din Indiana, doi din Kentucky, doi din Mississippi, ceea ce ar fi în perfectă concordanță cu cuvintele Sale din Luca 17, unde scrie că „doi bărbați vor fi la câmp,” ceea ce înseamnă că este ziuă și „doi inși vor fi în același pat,” adică este noapte, deoarece pe o parte a pământului va fi zi, iar pe cealaltă parte va fi noapte. „Unul va fi luat și altul va fi lăsat.” Vedeți?

Strângerea oamenilor nu se va face pe grupe, pentru că va fi o răpire universală care-i va aduna împreună pe toți cei ce vor avea parte de răpire. Acesta este adevărul, pentru că unul a adormit poate în straja întâi, altul în cea de-a doua și așa mai departe până la straja a șaptea; dar când vine Mirele, îi ia pe toți, începând de la Geneza până la Apocalipsa. Fiecare se va trezi și va intra la nunta Mielului.

Biblia spune că la învierea Lui vor învia toți sfinții, cei adormiți, care sunt în mormânt, deci Mireasa adormită. Apoi ni se spune că cei aflați în viață, nu vor dormi cu toții undeva pe pământ, ci dacă doi vor fi pe un ogor, unul va fi luat și unul va fi lăsat; dacă pe partea cealaltă a pământului, doi vor fi într-un pat, unul va fi luat și unul va fi lăsat.

Astfel, strângerea lor laolaltă se va face în Hristos, fie că eu sunt în Jeffersonville, iar tu ești în Suedia sau mai știu eu unde. Noi ne vom aduna cu toții la Păstorul nostru, înțelegeți? Împreună cu cei înviați, ne vom ridica în văzduh pentru a-L întâmpina pe Domnul. Vedeți? Venirea Lui va fi universală și nu doar pentru cei din Louisville, nu doar pentru bapțiști sau prezbitierieni. Sigur că nu, ci „toți cei ce sunt cu inimă curată, Îl vor vedea pe Dumnezeu.” Ceea ce înseamnă că învierea și strângerea laolaltă, va fi a tuturor celor aleși.

Când se va întâmpla aceasta? Poate deseară, poate mâine, poate anul acesta, poate peste cincizeci de ani, o sută sau chiar o mie de ani. Eu nu știu. De fapt nu o

știe nimeni, dar îndemnul meu este să trăim ca și cum El ar veni peste câteva clipe. În ce privește lucrurile pe care trebuie să le fac, după cum am spus deja, trebuie făcute toate. Dacă ai de făcut o operație și nu ai credință pentru vindecare, du-te și operează-te.

Acum câteva zile am primit o scrisoare în care mi se spunea: „Frate Branham, nu știu ce să fac. Eu și soția mea am fost cât am putut de credincioși lui Dumnezeu și ne-am crescut copiii în dragoste, dar acum am o îndoială. Am economisit bani și ne-am cumpărat o fermă. Oh, cât o iubim! Se află undeva în Oregon și de curând am aflat că vei veni în statul acesta. Gândul nostru a fost să păstrăm ferma pentru copiii noștri, pentru că ei nu sunt creștini. Noi credem că vom avea parte de răpire, dar dacă ei nu se întorc la Domnul vor trece prin necaz, așa că ne-am gândit să le lăsam ceva. Când am auzit că vei veni aici, ne-am gândit să ți-o dăm ție, ca să faci ce vrei cu ea.”

Le-am răspuns la scrisoare și le-am scris: „Este foarte frumos din partea voastră că vă gândiți la copii.” Fratele mi-a scris din nou:

„Eu și soția mergem spre apus. Eu sunt aproape de pensionare și pot spune că petrecem ceasuri minunate ascultând susurul izvorului care curge pe lângă fermă și laudându-L pe Dumnezeu acolo afară.”

Le-am scris din nou și le-am zis: „Continuați să faceți aceasta. Trăiți cât se poate de normal, dar vegheați tot timpul ca să fiți pregătiți în orice clipă.”

Mergeți înainte și faceți-vă planuri spunând întotdeauna: „Dacă Domnul va voi, voi face cutare și cutare lucru...” Mergeți înainte, dar păstrați-vă sufletul curat, pentru că Domnul poate veni oricând. Este posibil ca în clipa următoare, El să vină pentru tine, înțelegeți? Totuși, voi să continuați să faceți tot ce doriți, cu condiția să fiți corecți, sinceri și drepecți.

Desigur, noi știm cu toții că este pe cale să se întâmple ceva, deoarece vă amintiți desigur, că în urmă cu vreo patru ani, când eram la Chicago, Duhul Sfânt a venit peste mine și am zis: „Asta este! Trezirea s-a terminat, iar America a respins șansa care i s-a dat. Ea nu va mai avea nici o altă șansă, pentru că a refuzat-o.”

Vedeți? Știu că Leo și Gene au banda, pentru că am ascultat-o aici, nu demult. Boze a publicat cuvintele acelea în ziarul său, iar dacă ați fost atenți, ce s-a întâmplat atunci? Vedeți? „Trezirea s-a terminat!”

Eu am spus aceasta, în seara următoare la Blue Lake și imediat după adunare a venit la mine un bărbat și mi-a zis:

„Fratele Branham ar putea spune că aceasta este valabil pentru pentecostali, dar nu pentru mine! Glorie lui Dumnezeu! Aleluia!” Dar vedeți, bietul om nu știa la care capăt al cornului sufla. El nu înțelegea. Era plin de entuziasm, ceea ce este bine, dar cu toate acestea nu înțelegea cum stau lucrurile în realitate.

Priviți în jur! Ce fac oamenii? Ce s-a întâmplat cu trezirea? Ce s-a întâmplat cu Billy Graham, cu Oral Roberts și cu ceilalți predicatori? Unde este trezirea? A luat sfârșit. Focul s-a stins, iar fumul se ridică în sus. Da, trezirea s-a stins, iar ceea ce a mai rămas este doar entuziasmul.

Mă gândesc la ceea ce a spus El în anul 1933, când am avut primul meu serviciu de botez. Atunci, Îngerul Domnului a coborât deasupra locului unde mă aflam. Mulți nu au crezut ce am spus despre vizita Lui, dar știința a dovedit că este așa. Înțelegeți?

Ce a spus El atunci? „Așa cum a fost trimis Ioan Botezătorul să vestească prima venire a lui Isus Hristos, tot așa, mesajul tău va vesti cea de-a doua venire a Sa.”

Eu am urmărit atent și am văzut că așa s-a întâmplat. Pot spune că trezirea a izbucnit pretutindeni, peste noapte. Da, au fost mai multe treziri decât în orice alt timp. Dar a fost ceva înainte de El? Nicidecum!

Cu două săptămâni înainte de începerea trezirii, cineva s-a ridicat la New Albany și a spus: „Oamenii s-au obișnuit să creadă că gălăgia multă înseamnă trezire, dar noi știm că nu este adevărat, pentru că se cere o dovadă concretă, palpabilă.”

Și în timpul când se făcea gălăgia aceea mare, Dumnezeu a început cea mai puternică trezire care a existat de la apostoli încoace și în care au fost mântuiți milioane de oameni.

Statisticile arată că mesajul unui bărbat ține cam trei ani, după care mai rămâne doar reputația aceluia om. Mesajul lui Isus Hristos a ținut trei ani și jumătate, după care a plecat. Mesajele aduse de Spurgeon, Calvin, Knox și toți ceilalți, au durat tot cam trei ani, aceasta fiind limita slujbei unui om.

Lumina adusă de el se termină, apoi trăiește doar din reputația trecută. Dacă a fost corect, este urmat de lucrările lui, și la fel dacă a fost rău. Asta-i tot.

Dar ce s-a întâmplat acum? Eu am predicat chiar aici și am spus: „Cred că trebuie să vină o mare trezire, pentru că Biblia arată că ultima epocă a Bisericii va primi un mesager de la Domnul.” Eu cred aceasta și am așteptat venirea aceluia trimis.

Adesea aud că s-a ridicat un bărbat mare care merge peste tot, dar când îi cercetez vestirea, văd că mesajul pe care-l aduce este departe de Biblie. Apoi îl văd cum se trage într-un colț și totul se stinge.

După o vreme se ridică altul, zboară în sus, dar nu ajunge printre vulturi, ci rămâne printre ciorile denominaționale. Da, stă aici jos cu organizația lui și aduce cât mai

mulți membri înăuntru, după care se stinge, moare.

Atunci îmi zic: „Oh, Dumnezeule, oare unde este cel care trebuie să întoarcă inimile copiilor la credința părinților? Unde va fi semănată sămânța aceea? Ce se va întâmpla atunci?”

Acum ajungem la aceasta. Dacă mesajul pe care l-a vestit îngerul, este acesta, înseamnă că suntem foarte aproape de venirea Domnului. Adesea îmi zic: „Acesta este mesajul făgăduit de El? Aceasta este tot ce a vrut să spun?” Dacă este așa, înseamnă că suntem foarte, foarte aproape; înseamnă că este mai târziu decât vă gândiți, iar dacă nu este așa, înseamnă că este numai o scurtă acalmie înainte de furtună.

Nu demult, cineva m-a întrebat: „Dacă nu ești de acord cu faptul că Biserica va trece prin necazul cel mare, cum este cu Apocalipsa 12.11, unde scrie că sfinții au biruit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor?”

Acum știți că primele trei capitole din Apocalipsa se referă la epocile Bisericii, așa-i? Dar aceste epoci ale Bisericii nu merg până în perioada necazului, pentru că Biserica este răpită în capitolul 4 din Apocalipsa și nu mai apare până în capitolul 19, când revine împreună cu Isus. Acesta este adevărul. Perioada necazului nu are nimic a face cu Biserica lui Hristos.

Toate aceste lucruri mărețe pe care le-ați văzut făgăduite în Biblie și care urmează să aibă loc, nu sunt pentru neamuri, ci pentru iudei. Eu cred că ei vor avea o trezire ca aceea care trebuie să vină și care a fost făgăduită pentru a restaura credința oamenilor. Acesta este singurul mod în care pot vedea aceasta, pentru că El a spus că imediat după aceste lucruri, după acest mesaj, pământul va fi ars.

În Maleahi 3.1 ni se vorbește despre venirea lui Ioan Botezătorul:

„Iată, voi trimite pe solul Meu; el va pregăti calea înaintea Mea. Și deodată va intra în Templul Său Domnul, pe care-L căutați; Solul Legământului, pe care-L doriți, iată că vine, – zice Domnul oștirilor.”

Vedeți ce spune Maleahi 3? Acum haideți să citim Matei 11:

„După ce a isprăvit de dat învățături la cei doisprezece ucenici ai Săi, Isus a plecat de acolo, ca să învețe pe oameni, și să propovăduiască în cetățile lor.

Ioan a auzit din temniță despre lucrările lui Hristos, și a trimis să-L întrebe prin ucenicii săi: „Tu ești Acela care are să vină sau să așteptăm pe altul?” (v. 1-3).

Vedeți frământarea acestui profet? El știa că urma să se întâmple ceva, dar nu era sigur, de aceea a întrebat: „Ești Tu Acela?” Vedeți? Ioan L-a întrebat aceasta după ce chiar el Îl anunțase.

„Drept răspuns, Isus le-a zis: „Duceți-vă de spuneți lui Ioan ce auziți și ce vedeți:

„Orbii își capătă vederea, șchiopii umblă, morții înviază și săracilor li se propovăduiește Evanghelia.”

Ferice de acela pentru care Eu nu voi fi un prilej de poticnire.”

Pe când se duceau ei, Isus a început să vorbească noroadelor despre Ioan (Acum fiți foarte atenți): „Ce ați ieșit să vedeți în pustie? O trestie clătinată e vânt? (Nu, Ioan nu era așa ceva).

„Dacă nu, atunci ce ați ieșit să vedeți? Un om îmbrăcat în haine moi?” (Cu alte

cuvinte: pe unul cu gulerul întors, bogat și cu multă școală?) *Iată că cei ce poartă haine moi sunt la casele împăraților.*” (Ei sunt aceia care sărută pruncii, îi căsătoresc pe tineri și-i îngroapă pe morți, dar nu pot să mânuiască Sabia cu două tăișuri).

Atunci ce ați ieșit să vedeți? Un proroc? Da, vă spun, și mai mult decât un proroc; căci el este acela despre care s-a scris (Acestea sunt cuvintele lui Isus, nu ale mele):

„Iată, trimit înaintea feței Tale pe solul Meu, care îți va pregăti calea înaintea Ta.”
Comparați versetul acesta cu cel din Maleahi 3.1:

„Iată, voi trimite pe solul Meu: el va pregăti calea înaintea Mea...”

Acum urmăriți ce spune Maleahi 4.1: *„Căci iată, vine ziua care va arde ca un cuptor! Toți cei trufași și toți cei răi vor fi ca miriștea; ziua care vine îi va arde, zice Domnul oștirilor, și nu le va lăsa nici rădăcină, nici ramură.”*

Vedeți, aceea este ziua de necaz care vine.

Și acum, priviți: *„Dar pentru voi, care vă temeți de Numele Meu, va răsări Soarele neprihănirii, și tămăduirea va fi sub aripile Lui (Aceasta este venirea Domnului); veți ieși și veți sări ca vițeeii din grajd.*

Și veți călca în picioare pe cei răi, căci ei vor fi ca cenușa sub talpa picioarelor voastre, în ziua pe care o pregătesc Eu, zice Domnul oștirilor.”

Deci cei neprihăniți se vor întoarce cu Hristos pe pământ și vor călca pe cenușa celor răi. Când îi vedeți pe acești oameni trufași, aroganți, disprețuitori și răi, care

pretind totuși că sunt creștini, nu uitați că nu sunt nimic altceva decât cenușa pe care veți călca voi. Aceasta este ceea ce spune Scriptura. Înțelegeți?

Să citim mai departe:

„Aduceți-vă aminte de Legea lui Moise, robul Meu, căruia i-am dat în Horeb rânduieli și porunci, pentru tot Israelul!

„Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată.”

Deci, Ilie va veni înainte de revenirea Domnului. În ordine. Rețineți că acest lucru este încă în viitor. Acest Ilie nu putea să fie Ioan, ci este „Duhul lui Ilie” care vine de cinci ori. „Cinci” este numărul harului.

Priviți numai!

J-E-S-U-S – în românește: ISUS;

F-A-I-T-H – în românește CREDINȚĂ;

G-R-A-C-E – în românește: HAR.

Deci „Duhul lui Ilie” vine de cinci ori:

– prima dată a venit Ilie Tișbitul;

- a doua oară în Elisei;
- a treia oară în Ioan Botezătorul;
- a patra oară în profetul de la sfârșitul timpului pentru neamuri;
- a cincea oară vine în Ilie și Moise, care merg la iudei.

Un număr desăvârșit, un profet și mesager desăvârșit, îndrăzneț și neînfricat. Vedeți?

Și Domnul a spus în Maleahi 4.5-6: „Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată.

El va întoarce inima părinților spre copii și inima copiilor spre părinții lor, ca nu cumva, la venirea Mea, să lovesc țara cu blestem.”

Vedeți, acest Ilie nu a fost Ioan, pentru că după venirea lui nu a fost ars pământul ca o miriște, și nici cei neprihăniți nu au călcat cu picioarele pe cenușa celor răi. Dar înainte să aibă loc acest lucru, va veni Ilie din timpul sfârșitului. Și ce va face el? Va întoarce inima copiilor la credința părinților, la credința originală a Bibliei.

Când văd că se ridică câte un bărbat, îmi zic: „Acesta trebuie să fie el!” Este un bărbat renumit și bisericile aleargă după el. Dar cum pășește? La o mie de mile depărtare de Biblie. Și ce face? Rătăcește în jur, iar la un moment dat se dezumflă ca un balon și merge în jos. Vedeți? Ei au o formă de evlavie, dar tăgăduiesc puterea, tăgăduiesc credința. Ei nu cred ce spune Biblia, ci se țin de crezuri denominaționale. Din pricina aceasta, nasc copii denominaționali și nu creștini adevărați. Acesta este motivul pentru care dau înapoi și se prăbușesc.

Unde este cel ce trebuie să semene sămânța pentru Biserica din timpul sfârșitului?
Unde este acel Ilie care ne-a fost făgăduit? Imediat după zilele lui, va veni necazul, iar apoi va arde pământul.

Așa se face că la revenirea Miresei împreună cu Hristos, la începutul Mileniului, după ce pământul va fi curățat prin foc, biruitorii vor călca pe cenușa celor răi. Ei vor domni împreună cu Domnul lor, iar neamurile, păgânii, li se vor supune.

Vedeți? Dacă El va domni, înseamnă că trebuie să fie ceva peste care să domnească, un domeniu, o Împărăție, fiindcă Biblia spune că „*ei au împărățit cu Hristos,*” iar Hristos va cârmui neamurile cu un toiag de fier.

Atunci vor fi descoperiți fiii lui Dumnezeu și vor avea aceeași autoritate pe care a avut-o El când a fost aici. Vedeți? Va veni Mileniul, Împărăția Lui, iar biruitorii îi vor călca în picioare pe cei răi, care vor fi ca cenușa sub picioarele lor.

Deci eu am privit tot timpul după ceva. Oare este posibil ca el să fi trecut pe lângă noi atât de smerit încât l-am omis? A trecut deja, iar biserica este lăsată în păcatele ei? Dacă este așa, înseamnă că este mai târziu decât ne gândim. Dacă nu, înseamnă că trebuie să vină cineva cu un mesaj direct din Biblie, iar lucrarea lui va înconjura rapid tot pământul. „Sămânța” va fi răspândită prin presă, benzi și broșuri, astfel încât fiecare „sămânță” aleasă mai dinainte de Dumnezeu, să-L poată auzi. Niciunul din cei care nu sunt atrași de Tatăl, nu va veni, și niciunul din cei hotărâți de el, nu se va pierde, ci toți cei aleși vor auzi Cuvântul și Îl vor urma cu bucurie.

Prin aceasta se va realiza strângerea laolaltă a Bisericii Mireasă pe tot pământul, după care va avea loc învierea și răpirea tuturor aleșilor, la arătarea lui Isus Hristos.

La venirea acestui bărbat va fi la fel ca în zilele lui Ioan. El a venit și a plecat, dar

nici măcar ucenicii nu au știut cine a fost cu adevărat, de aceea l-au zis lui Isus: „Oare de ce zic cărturarii că întâi trebuie să vină Ilie?” (Matei 17.10).

Și Domnul le-a răspuns: „...Ilie a și venit, și ei nu l-au cunoscut, și au făcut cu el ce-au vrut...” (v. 12).

Mesajul lui a fost atât de rapid încât mulți din Israel nici n-au auzit de el. Ioan s-a dus doar în câteva locuri, a botezat oamenii în apă, iar după șase luni de vestire a lui Mesia, mesajul lui s-a încheiat. Înțelegeți?

Am trecut oare cu vederea ceva? Este mai târziu decât ne gândim? Ceea ce vă spun acum, este o discuție de la inimă la inimă. Este mai târziu decât vă gândiți? Mesajul de la râu era în legătură cu cel așteptat? A trecut el pe lângă noi și oamenii l-au omis? Acela era El? Dacă este așa, înseamnă că este mai târziu decât credem. Când ar putea veni El? Eu nu știu, dar ar putea s-o facă în seara aceasta sau în următorii cincizeci de ani. Nu știu când o va face, dar voi continua să merg înainte așa cum sunt. Atunci ce este aceasta? Privesc după ceva?

Noaptea trecută am avut un vis care m-a neliniștit toată ziua, pentru că eu nu prea visez.

Se făcea că mergeam pretutindeni și trâmbițam mesajul, iar ici și acolo se ridica câte un om și-L primea. Apoi am mers înapoi și am trâmbițat din nou, dar când auzeau mesajul, oamenii își întorceau capul și plecau.

Ce se întâmplă? Timpul de har pentru ei s-a încheiat? A intrat și ultimul? Suntem la sfârșit? A mai rămas doar judecata? Focarele acestea de război se ridică numai ca să pregătească momentul acela?

Ceva este pe cale să se întâmple, dar înainte de aceasta va fi luată Biserica. Eu nu

pot să fiu de acord cu învățătura care spune că Biserica Mireasă va trece prin necazul cel mare. Nu există nici un text biblic care să susțină părerea aceasta.

Astfel, Noe a intrat în arcă înainte să cadă un singur strop de ploaie; Lot a ieșit din Sodoma înainte să înceapă ploaia cu foc. Înțelegeți?

Isus a spus că la venirea Fiului omului va fi la fel ca în zilele acelea. Da, Biserica nu trebuie să treacă prin necazul judecății, pentru că ea este în Hristos.

Ceea ce ne mai trebuie nouă este să ajungem la desăvârșire, dar oamenii nu pot să înțeleagă aceasta.

După ce am visat visul acela, am vorbit cu soția mea și i-am zis:

„Scumpo, cam de un an și patru luni nu mai știu încotro să merg. Nu știu ce se întâmplă. Stau și mă întreb ce este cu acest mare profet al lui Dumnezeu care trebuie să vină în scenă pentru a trâmbița mesajul? Va fi el cunoscut de oameni?”
Apoi m-am gândit:

„Nu, acest lucru nu este posibil pentru că ar fi contrar Scripturii, fiindcă scrie că *„El va veni în ceasul în care nu vă gândiți.”*”

Vedeți? Pur și simplu nu știu ce să fac. L-am trecut oare cu vederea? Sper că nu înregistrați ceea ce spun acum, iar dacă o faceți, vă rog să rupeți banda și s-o aruncați.

Mi-am zis: „Dacă acesta este El, înseamnă că suntem mai aproape decât ne gândim.”

Este ceva ce trebuie să se întâmple sau mai bine zis, este ceva ce trebuie să mi se întâmple mie, acum. De ce nu m-a lăsat să plec zilele trecute când eram pe barca aceea? De ce nu m-am dus? Ce este aceasta? Mai este și altceva de făcut?

M-am gândit: „Dacă mesajul meu este Acela, înseamnă că oamenii își vor întoarce privirile de la El.”

Atunci, Ceva mă cheamă spre câmpurile străine, fiindcă aud chemarea ce mi se face de dincolo de ocean.

Fratele Ligger tocmai scrie o carte despre întâlnirea pe care am avut-o la Durban. El a spus: „Africa nu a trăit niciodată o asemenea trezire. Într-o singură noapte, această țară africană a trăit o zguduitură cum n-a avut niciodată în toată existența ei.”

Acesta este adevărul. Așa s-a întâmplat acolo jos, printre păgâni.

„Eu am privit la oamenii aceia sărmani, la acei oameni scumpi care erau tratați ca niște animale de către albi. Am văzut acolo un băiat micuț, care a trebuit să muncească într-o singură zi cât faceți voi, femeile, în două sau trei zile. El primea o liră pe lună, ceea ce este echivalent cu un dolar și optzeci de cenți și nu i se permitea să mănânce nici măcar resturile care cădeau de la masa stăpânilor săi, ci primea o găleată de lături, din care trebuia să mănânce o treime la micul dejun, o treime la amiază și o treime la cină. Lucra din zorii zilei până noaptea la 11.00-12.00 și trebuia să aibă grijă de copilul stăpânei, să spele scările, să lustruiească mașina șefului, în timp ce doamna stătea toată ziua și pocnea leneșă din degete. Așa ceva nu este corect!

Acel băiat trebuia să lucreze la fel ca ceilalți, deși avea o tuse foarte urâtă. Într-o zi l-am privit pe stăpânul lui și i-am zis: „De ce nu-l aduci pe băiatul acesta la adunare?” „Păi, este un „kafir”... ceea ce înseamnă „pungaș”. Nu-i de mirare că ei

explodează la numele acela, fiindcă și eu așa face la fel. Omul acela este fratele meu. El nu este un sclav, ci este om la fel ca mine. Culoarea pielii nu are nici o importanță. El este fratele meu.” Am ieșit afară și l-am strigat pe băiat:

„Thomas!” Era un băiat inteligent și vorbea trei limbi.

„Thomas!” El s-a întors imediat, a venit la mine, a căzut în genunchi, și-a ridicat mâinile și a zis:

„Da, stăpâne.”

„Ridică-te! Eu nu sunt stăpânul tău, ci sunt fratele tău.” L-am îmbrățișat, iar el m-a privit uluit și a început să plângă.

Am zis: „Thomas...” În clipa aceea a venit Duhul Sfânt și mi-a dat o vedenie. I-am spus-o, iar după ce m-a ascultat atent, băiatul a zis:

„Da, stăpâne, exact așa a fost. Acesta este adevărul.”

„Thomas, tusea pe care ai avut-o, te-a părăsit. Nu o vei mai avea niciodată.”

Și într-adevăr s-a vindecat pe loc. Aveam la mine doi dolari și optzeci de cenți, pentru că oamenii îmi strecurau bani în buzunar, dar m-am temut să i dau lui, fiindcă șeful lui ar fi putut crede că i-a furat. Așa se face că m-am dus la bărbatul acela și i-am zis:

„Îmi place băiatul acela. Lasă-mă să-i dau ceva...”

„Oh, nu! Să nu faci aceasta, fiindcă îl vei strica!”

„Cred că tu ești mult mai stricat! Cum este posibil să te învârți toată ziua pe aici și să nu faci nimic, în timp ce băiatul acela, pe jumătate mort de foame, îți face toate lucrurile? Are o mamă văduvă și o soră nenorocită, iar tu îi dai doar un dolar sau doi dolari și optzeci și cinci de cenți pe lună? Într-o zi vei secera ce ai semănat! Într-o zi veți avea o revoltă, pentru că aici sunt cam două milioane de albi și în jur de o sută de milioane de oameni de culoare.”

„Să nu spui în America ce se petrece aici!”

„Cine mă va face să tac? Numai Dumnezeu o poate face. Nu-i de mirare că oamenii aceștia au un complex de inferioritate. Aceasta se datorează felului în care sunt tratați de către albi...”

.....

Da, le-am luat apărarea.

Odată, am întâlnit doi predicatori cu gulerele întoarse și cu mustață, care veniseră ca misionari în Rhodesia.

Noi zburaserăm cu avionul spre Pretoria, dar am fost prinși pe drum de o furtună tropicală și astfel am fost nevoiți să aterizăm în Rhodesia de Sud, de unde am fost luați în mașină de cei doi predicatori pentecostali, pentru a merge la Pretoria.

Eu, Billy și fratele Baxter, am ajuns foarte bolnavi acolo, din pricina furtunii care scuturase avionul într-o parte și-n alta, încât n-am mai știut dacă ne înălțăm sau ne prăbușim, iar când am ajuns în sfârșit jos, ne durea tot stomacul.

Drumul trecea chiar prin mijlocul lagărului. Acolo trăiesc oameni care au făcut ceva greșit în tribul lor și au fost alungați din pricina aceasta. Ei nu pot veni în oraș, ci sunt nevoiți să trăiască acolo.

Înainte de intrarea în acel lagăr, am văzut o tablă indicatoare pe care scria: „douăzeci de mile/oră”, dar șoferul mașinii mergea cu șaiszeci și cinci de mile/oră. Sărmanele femei bătrâne alergau cum puteau ca să tragă de pe stradă copilașii mici și goi, care aveau între doi și cinci ani, ca să nu fie accidentați. O dată, era cât pe ce să lovească vreo patru dintre ei, așa că l-am bătut pe umăr și i-am zis:

„Măi, dar ce se întâmplă cu tine?”

„Este vreo problemă?” a întrebat el.

„Ce este cu tine? Încetinește puțin.”

„Mi s-a cerut să ajungem acolo la timp.”

„Bine, atunci eu îți cer să oprești. Tu nu ai nici un fel de simțământ uman pentru oamenii aceștia?”

„Pentru care oameni?” a întrebat el.

„Era cât pe ce să-i lovești pe copiii aceia.”

„Aceia sunt „karifi.”

„Să-ți fie rușine! Cum poți spune că ești creștin când gândești în felul acesta? Știi că mama acelui copil ar fi suferit la fel de mult ca orice mamă albă, dacă i-ai fi omorât copilul? Ar fi suferit la fel de mult ca mama ta, dacă ți s-ar fi întâmplat ție ceva. Poate că este neînvățată și sălbatică, dar dragostea ei maternă este la fel de puternică, iar tu nu ai dreptul să te porți așa cât timp pretinzi că ești creștin! Și încă ceva: Tabla aceea indicatoare îți cere să conduci cu douăzeci de mile/oră, așa că încetinește imediat și tratează-i pe oamenii aceștia ca pe frații tăi. Să-ți fie rușine pentru felul tău de a proceda față de ei! Biblia mea spune că trebuie să-i dai cezarului ce este al cezarului, așa că ar fi cazul să te supui legilor circulației.”

Oh, vai, ei au explodat ca niște broaște care au mâncat gloanțe de cerb, dar aceasta n-a avut nici o importanță, pentru că le-am spus tot ce-am avut pe inimă.

Noi am mers acolo, iar oamenii aceia știau că am venit pentru ei, ca să le aduc mesajul Evangheliei, știau că Dumnezeu venise printre ei.

Autoritățile i-au pus pe albi într-o parte, iar pe cei de culoare în alta și nu le-au spus nici un cuvânt, dar Duhul Sfânt mergea printre ei și-i vindeca pe cei bolnavi și pe ologi, îi întărea pe cei nenorociți, fără să țină cont de barierele lor; arătând că Dumnezeu privește spre inima omului și nu spre fața lui.

Bărbatul care a scris cartea despre vizita în Africa de Sud, nu a primit încă mesajul, dar a fost mișcat de ceea ce a văzut.

Ce trebuie să fac acum? Să mă întorc acolo? Dacă Dumnezeu mă cheamă pe câmpul Evangheliei, nu pot fi în același timp și evanghelist și văzător, pentru că slujbele nu se pot amesteca. Ar însemna că mă lupt în vânt. Prin urmare, dacă voia Lui este să fiu evanghelist, voi fi evanghelist, iar dacă vrea să fiu văzător, mă voi retrage undeva în munți și voi sta acolo, fără adunare, fără biserică, fără oameni, până primesc ceva de la Domnul, apoi revin și aduc mesajul la oameni. Înțelegeți?

Aceste lucruri sunt puse în cântar și trebuie să rămână doar unul dintre ele, sau poate că mesajul a ajuns la sfârșit. Nu știu ce să zic.

Noaptea trecută am visat că mergeam undeva la o adunare. Nu am văzut niciodată un asemenea grup de oameni. Erau adunați pe un stadion foarte mare, iar cineva, nu Billy, a venit și m-a luat de acolo.

Apoi m-am văzut într-o cameră și mă rugam pentru că simțeam că trebuie să iau o decizie. Omul care m-a luat de pe acel stadion, a început să spună ceva și imediat am simțit că nu mai știu ce să fac, așa că m-am dat înapoi și am devenit foarte slab. Atunci am privit spre mulțime, iar când am făcut aceasta am zis: „Păi, am în minte un text și știu cum îi tratează organizațiile acestea pe oameni, așa că voi predica Evanghelia întocmai cum este ea și cât am să pot de tare.” Apoi totul m-a părăsit.

Nu puteam să fac nimic fără o decizie, așa că am întrebat: „Ce să fac?”

Și Ceva mi-a răspuns: „Du-te numai înainte! Du-te înainte!” Da, când voi ajunge acolo, mi se va spune ce să fac. „Continuă să mergi înainte!” Înțelegeți? Și cu asta m-am trezit.

Este posibil să fi visat aceasta din cauza gândurilor, nu știu, dar s-ar putea să fie și adevărat. Este posibil să fie un vis duhovnicesc, dar nu știu ce înseamnă pentru că nu am primit tălmăcirea Lui. Oricare ar fi adevărul, mă aflu la o răscruce. Înțelegeți? Dar pot spune un lucru, și anume, că de multe ori sunt foarte greșit înțeles. Dacă spun ceva, cineva ia acel lucru și-l duce mai departe puțin sucit, apoi următorul îl mai sucește puțin și tot așa, până când iese cu totul altceva decât ce am vrut să spun. Dar dacă faceți aceasta, vă îndepărtați tot mai mult. Așa se întâmplă în adunări, când vrei să ajungi la un anumit punct. Aleșii vor lua acel lucru, pentru că ei vor înțelege exact ce înseamnă și vor merge mai departe.

Ceea ce vreau să spun prin aceasta e că este multă înțelegere greșită a lucrurilor. De ce aceasta? Am răspândit toată sămânța care trebuia semănată? Este timpul aproape? Se pregătește intrarea în scenă a acestui mare mesager? Este aproape venirea Domnului? Mă cheamă El din acest câmp în câmpul Evangheliei?

Cred că vă mai amintiți ce s-a întâmplat cam cu treizeci de ani în urmă, când am așezat piatra de temelie a bisericii. În dimineața aceea, pe când eram doar un tânăr predicator necăsătorit, El a venit în camera mea, m-a trezit și mi-a zis: „Fă lucrarea unui evanghelist!” Vă mai amintiți că atunci am avut acea vedenie în care am văzut doi pomi: unitarienii și trinitarienii, iar eu am fost chemat să nu merg nici cu unii, nici cu alții, ci am trecut printre ei și am cules roadele. După ce am luat roadele, El m-a dus la Calvar și mi-a zis:

„Când te va părăsi vedenia aceasta, citește 2Timotei 4.”

În vremea aceea nici măcar nu știam că ceea ce văzusem era o vedenie, dar am făcut întocmai cum mi-a cerut El.

„...fă lucrul unui evanghelist și împlinește-ți bine slujba.

Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă, ci îi vor gâdila urechile să audă lucruri plăcute, și își vor da învățători după poftele lor.

Își vor întoarce urechile de la adevăr, și se vor îndrepta spre istorisiri închipuite.”
(v. 5,3,4).

El nu a spus: „Tu ești evanghelist!” ci: „Fă lucrarea unui evanghelist.” Înțelegeți? A venit oare timpul? Trebuie să merg înainte în lucrarea aceasta, sau a venit vremea pentru altceva? Nu știu. Totuși, dacă va fi cu voia Domnului, duminică dimineața,

Înainte de venirea fratelui Boze, aş vrea să vorbesc despre tema: „Evanghelistul timpului de seară,” sau ceva de felul acesta, bineînţeles dacă va fi de acord păstorul nostru. (Fratele Neville spune: „Bine. Lăudat să fie Domnul!”). Ar fi trebuit să vorbesc acum despre tema aceasta, dar cred că este mai bine așa.

Rugați-vă pentru mine, fiindcă și eu mă voi ruga pentru voi. Să nu ziceți doar: „Frate Branham, mă voi ruga,” ci să o chiar faceți. Înțelegeți? Spun aceasta pentru că am foarte mare nevoie de rugăciunile voastre. Și eu sunt doar o ființă umană care încearcă să afle voia Domnului, pentru a umbla cât se poate de corect în ea.

Voi știți că Biblia spune că dacă îi lipsește cuiva înțelepciunea, s-o ceară, și Dumnezeu i-o va da, iar eu fac chiar aceasta. Am dorit să am această discuție cu voi, cu biserica mea, de la inimă la inimă, ca să vedem cu toții care este adevărul. Unde suntem? Pe ce stăm? În ce timp trăim? Încredințarea mea este că suntem în timpul sfârșitului, că suntem chiar la capăt.

Trebuie să se întâmple ceva: fie că lucrarea mea s-a încheiat, fie că sunt chemat pe alte câmpuri, sau El va face din mine un evanghelist sau un văzător. Ceva trebuie să se întâmple pentru că am ajuns la o răscruce și nu știu ce să fac. Nu știu încotro să pășesc. Gândindu-mă la adunările la care trebuie să particip, am spus: „Doamne, nu știu ce să fac, de aceea voi ține o evanghelizare ca înainte. Voi face aceasta până îmi vei arăta care este chemarea și lucrarea pe care trebuie s-o fac în continuare.”

Eu am semănat Sămânța pretutindeni: benzile au ajuns în toată lumea; mesajul a făcut înconjurul lumii, așa că bisericile au luat cunoștință de aceste lucruri, iar aleșii, cei chemați de Tatăl, vor veni cu siguranță la El. Înțelegeți?

Pe partea cealaltă, iată că mulți consideră acest mesaj o jignire și nu vor să aibă nimic a face cu El. Nu, domnilor. Ce să fac atunci? Să merg înainte rugându-mă pentru bolnavi și să aduc doar un mesaj micuț despre vindecarea divină, până voi vedea încotro mă călăuzește Domnul? Da, asta mă gândesc să fac până voi primi o

altă chemare din partea Lui. Nici un om nu știe ce să facă până nu înțelege ce vrea Dumnezeu cu el, până nu înțelege ce însărcinare îi este pregătită.

Mesajul acesta este în inima mea, iar când văd cum cad oamenii în jurul meu și merg în eternitate, doresc să-L trâmbitez pretutindeni pentru ca ei să ia cunoștință de voia Lui. Rugați-vă pentru mine, fiindcă și eu mă voi ruga pentru voi. Rețineți că miercuri seara avem o adunare de rugăciune, iar vineri seara este adunarea bărbaților, la care vreau să particip și eu. Duminică seara aș vrea să vorbesc despre tema: „Evanghelia din timpul serii,” am vrut să spun duminică dimineața, iar duminică seara vom vedea filmul fratelui Boze. Rugați-vă pentru noi, fiindcă săptămâna viitoare vom fi pe câmpul misiunii.

Îl iubiți? Amin. Îl iubiți? Amin. Îl veți crede? Amin.

Amin. Amin.

El este Tatăl. Amin. El este Fiul. Amin.

El este Duhul Sfânt. Amin.

Amin. Amin.

Să mai cântăm: Amin! Amin! Amin!

Amin. Amin.

Îl iubiți? Amin. Vine El? Amin.

Ești tu gata? Amin.

Amin. Amin.

Ar putea fi în seara asta, ești gata?

Amin. Amin.

Dimineață, ești gata? Amin. Oricând ești gata? Amin.

Amin. Amin.

Vino, Doamne Isuse! Amin. Pregătește-te, Biserică! Amin. Amin. Amin.

Vreau s-o văd pe mama mea. Amin

Vreau să-l văd pe tatăl meu. Amin.

Vreau să văd salvarea mea. Amin.

Amin. Amin.

Voi Îl iubiți? Amin. Îl veți sluji? Amin! Îl iubiți? Amin

Amin. Amin.

Tată ceresc, aceasta este micuța noastră cântare: „Amin.” Noi iubim cu toții învățătura Ta și spunem „Amin,” la ea. Iubim Duhul Tău. Amin. Și credem că Isus vine. Amin.

Noi întărim fiecare Cuvânt scris în Biblie cu „Amin”, pentru că Îl credem și Îl învățăm după cea mai bună cunoștință a noastră, respectând fiecare punct, fiecare virgulă și fiecare liniuță din El. Lăsându-L întocmai cum este spus de Tine.

Oh, Dumnezeule, privește cu milă spre noi și dăruiește-ne ceea ce-Ți cerem, pentru că tânjim să auzim corurile cerești cântând și să-L vedem pe Isus venind să-Și ridice Mireasa în slavă.

Atunci necredincioșii se vor întreba mirați: „Ce s-a întâmplat cu oamenii aceia? Unde au plecat?” pentru că nu vor înțelege ce s-a întâmplat. Oh, Dumnezeule, ei nici măcar nu-L vor putea vedea, dar Biserica Ta, cei aleși, cei chemați afară, cei născuți din nou, Îl vor vedea și vor pleca cu El. Lumea nu va ști unde sunt, ci vor vedea doar că lipsesc.

Oh, Doamne, nu va fi acela un timp îngrozitor pentru cei care vor vedea că nu au fost luați și că timpul salvării a trecut? Atunci nu va mai fi răscumpărare, ci se va întâmpla ce a spus Biblia.

„Cine este nedrept, să fie nedrept și mai departe, cine este întinat, să se întineze și mai departe...” (Apocalipsa 22.11). Oh, ce timp va fi acela!

Doamne, ajută-ne să ne pregătim, fiindcă dacă ne curățim inimile în fiecare zi, vom avea parte de un timp măreț, pentru că ne vom întâlni cu Tine.

Dacă mai facem greșeli sau dacă mai cădem, așa cum a scris și acel suflet sărman în întrebarea pe care a trimis-o astăzi, lasă ca sângele lui Isus Hristos să ne spele

toată vina. Amintește-Ți că nu vrem să facem acele lucruri rele și că însetăm și flămânzim, încercând să revenim în părtășie cu Duhul Sfânt.

Privește cu îndurare spre fiecare. Adu-i sus, Doamne! Ridică-i deasupra acestei lumi înnourate și du-i acolo unde Soarele poate să strălucească din nou peste sufletele lor.

Odată au trăit în prezența Soarelui, dar au căzut în murdăria acestei lumi, de aceea doresc să meargă din nou în prezența Ta, Doamne. Du-i Tu înapoi, în seara aceasta, Doamne, iar dacă sunt unii care nu și-au mărturisit niciodată căderea, ajută-i s-o facă acum.

Toate aceste rachete și tot ce se întâmplă în jurul nostru, este împlinirea Cuvântului Tău, iar noi putem vedea ce se întâmplă cu biserica lumii, putem vedea că este întocmai ca în zilele lui Noe și ca în timpul Sodomei, exact cum a spus Isus că va fi. Femeile se îmbracă și se poartă exact cum a spus profetul că vor face, iar oamenii sunt plini de neliniște.

Prorocul Daniel a spus că fierul și lutul nu se pot amesteca, dar ei au făcut-o prin legături omenești, și noi vedem că este chiar așa. Fiecare lucru s-a împlinit, Doamne, așa că am ajuns chiar la sfârșit. Umbrele se lasă, lumina roșie este aprinsă, iar clopotele veșniciei răsună.

Oh, Dumnezeuule, îngăduie ca poporul Tău să își dea seama că în curând Îngerul își va pune picioarele pe pământ și pe mare, apoi va striga: „*Nu mai este nici o zăbavă!*”

Atunci, o, ce plânset și ce vaiet!

Când celor pierduți

Li se va spune despre soarta lor.

Ei vor striga spre stânci și spre munți

Se vor ruga, dar rugăciunea lor va fi prea târzie!

Acum este ziua salvării, de aceea *„Cel ce are urechi, să audă ce zice Duhul Bisericii!”* Îngăduie aceasta, Doamne!

Fă ca nici un suflet din locul acesta să nu piardă marea zi a răpirii. Îngăduie ca fiecare din noi, să fim umpluți cu dragostea lui Dumnezeu și cu Duhul lui Dumnezeu, până când Duhul Sfânt ne va lua împreună cu cei adormiți și ne va duce în locul pregătit de Tine, fiindcă Tu i-ai spus lui Daniel: *„Du-te și odihnește-te, Daniele, apoi te vei trezi iarăși odată în partea ta de moștenire, la sfârșitul zilelor.”* (Daniel 12.13).

Oh, Dumnezeule, Tu ai spus că cei neprihăniți vor străluci ca soarele, din veșnicie în veșnicie. Oh, ce zi! Dar cei răi vor fi nimiciți! Acesta este motivul pentru care Te rugăm să-i ajuți pe oameni să-și vadă starea și astfel să se poată întoarce la Cel neprihănit, înainte de-a fi prea târziu. Îngăduie aceasta, Tată.

Acum, în timp ce suntem încă cu capetele plecate, mai este vreunul care dorește să fie amintit în rugăciune? Dacă da, spuneți: „Frate Branham, îmi ridic mâinile, dar nu spre tine, ci către Dumnezeu, pentru ca El să fie îndurător cu mine și să-mi spele păcatele prin sângele Mielului, ca să fiu și eu printre cei ce vor fi luați sus, în ziua aceea.”

Dumnezeu să te binecuvânteze. Dumnezeu să te binecuvânteze și pe tine, și pe tine. Da, sunt o mulțime de mâini ridicate.

Tată ceresc, Dumnezeule, binecuvântează-i pe toți cei ce și-au ridicat mâinile, fiindcă Tu ești Cel care le cunoști inimile.

Doamne, ne dăm seama că este pe cale să se întâmple ceva. Și lumea știe aceasta, dar încearcă să se liniștească privind televizorul, ascultând muzică. Cum sunt ei? Ca un băiețel frumos, care este îngrozit când trece prin cimitir, dar fluieră ca să-și ascundă groaza și să-și liniștească mușchii încordați. Oh, dar numai se amăgește singur!

Așa este și națiunea aceasta: râde și glumește ca să nu i se vadă adevăratele sentimente. Sunt exact cum a spus Pavel: *„Ei se întorc de la adevăr spre istorisiri închipuite,”* mai mult: *„vor fi batjocoritori și hulitori...dar vor avea o formă de evlavie.”* Toate acestea se întâmplă chiar acum.

Trezește poporul, Dumnezeule! Ajută-i să înțeleagă că sunt în siguranță numai dacă au trecut din moarte la viață.

Fraților, când Îl primim pe Hristos, noi ne ridicăm deasupra lumii și știm că suntem deja înviați împreună cu El. Tot ce mai așteptăm este transformarea, răscumpărarea trupului nostru muritor. Iar atunci vom primi un trup asemenea trupului Său și vom trăi veșnic împreună cu El, în minunata Țară făgăduită.

Doamne, fă ca niciunul să nu piară și ajută-i și pe cei care au ridicat mâinile, în seara aceasta, să se avânte spre Împărăție. Fă așa ca atunci când bărbatul va ajunge acasă, să-i spună soției: „Dragă, în seara aceasta am fost atins de ceva, iar soția să-i spună soțului: „Scumpule, m-am simțit foarte ciudat...”

„Da, dragă, vino și îngenunchează chiar aici, la marginea patului, și să-L rugăm pe Dumnezeu să fie îndurător față de noi și să ne ajute să plecăm împreună, pentru că te iubesc, iubito.”

Fă ca bărbatul să-i spună soției: „Eu vreau să fiu cu tine în cer. Nu vreau să te pierd, ci doresc ca în ziua când ni se va spune: „Bun venit!” să te iau de mână și să pășesc alături de tine pe marele alei ale Edenului, în Împărăția unde mielul va paște împreună cu leul și vaca va sta lângă lup. Acolo nu va mai fi nici tristețe, nici moarte! Îngerii ne vor spune: „Bun venit Acasă!” iar cântecele de bucurie și de laudă, vor umple cerul. În ziua aceea, vreau să fiu acolo cu tine, pentru că te iubesc, draga mea.”

Dacă sunt bătrâni, fă ca el să-i spună: „Îmi amintesc de ziua când m-am căsătorit cu tine, dragă, și de micuța ta față frumoasă.” Iar ea să-i răspundă: „Și eu îmi amintesc de tine, dragă, de vremea când erai un tânăr chipeș,” și fă-i să-și amintească, Doamne, că toate acestea vor fi aduse înapoi. Cel care ți-a pictat frumoasa față, îmbătrânită astăzi, are încă „schița” ei în mintea Sa, și o va picta din nou acolo unde nu se va mai șterge niciodată.

Oh, Dumnezeule, îngăduie ca oamenii să vadă că ceea ce spun nu este o istorisire închipuită, ci este Adevărul Cuvântului Tău, iar Duhul Sfânt este aici ca s-o dovedească.

Uitați-vă în urmă, la marii bărbați ai Bibliei: Moise, Iosua, și la marii bărbați ai istoriei noastre: Lincoln, Washington, și veți vedea că toți au fost oameni temători de Dumnezeu, oameni care au crezut făgăduințele Lui, mulți pecetluindu-și credința cu propria viață, iar acum așteaptă marea zi a învierii. Noi avem arvuna acestui Adevăr.

Tată, primește rugăciunea acestor oameni și primește-i în Împărăția Ta, pentru că o cerem în Numele lui Isus. Amin.

Dumnezeu să vă binecuvânteze. El să fie bogat în îndurare față de voi, să lase ca fața Lui să strălucească peste voi, să vă țină pe brațul Său și să vă binecuvânteze cu toate binecuvântările Sale cerești.

Ceea ce vă voi spune în continuare, nu este o dovadă de cruzime, ci una de dragoste:

Mă rog ca voi, cei care nu-L cunoașteți încă, să nu mai aveți nici o liniște. Perna să vă fie atât de tare încât să nu mai puteți dormi, mâncarea să vi se pară atât de rea, încât să n-o mai puteți înghiți, și aceasta, până în ziua când vă veți retrage într-un loc și veți spune: „Doamne, fii îndurător și față de mine!”

Fraților, spun aceste cuvinte pentru că sunt spre binele vostru, iar rugămintea mea este ca El să le aducă la împlinire cu fiecare din voi.

Până ne întâlnim, până ne întâlnim,

Până ne întâlnim la picioarele lui Isus,

/:Până ne întâlnim:/

Dumnezeu fie cu voi, până ne întâlnim iar.

Dumnezeu fie cu voi

Până ne întâlnim din nou!

Prin sfatul Său călăuzitor, te menține,

Lovește valurile mortale înaintea ta.

Dumnezeu să fie cu voi, până ne întâlnim.

Să dam mâna cu cei de lângă noi!

Până ne întâlnim, până ne întâlnim,

Până ne întâlnim la picioarele lui Isus,

/:Până ne întâlnim:/

Dumnezeu fie cu voi, până ne întâlnim iar.

Până ne întâlnim, până ne întâlnim,

Până ne întâlnim la picioarele lui Isus,

/:Până ne întâlnim:/

Dumnezeu fie cu voi, până ne întâlnim iar.

Vă mai amintiți timpul când obișnuiam să cântăm aceste cântări? Era una pe care obișnuiam s-o cântăm, în jurul unei sobe vechi, în timp ce ne dădeam mâna. Vă amintiți?

Noi mărșăluim spre Sion,

Frumos, frumos Sion.

Noi mărșăluim în sus spre Sion,

Acea frumoasă cetate a lui Dumnezeu.

Știți cum va fi Sionul în Mileniu? Acolo va fi o Lumină strălucitoare, așa că nu va mai fi niciodată noapte. O, Doamne!

Noi mărșăluim spre Sion,

Frumos, frumos Sion.

Noi mărșăluim în sus spre Sion,

Acea frumoasă cetate a lui Dumnezeu.

Eu mă gândesc tot timpul la aceasta. Vă plac cântările acestea vechi? Cred că sunt cu mult mai frumoase decât aceste așa zise cântece pe care le avem astăzi.

Noi obișnuiam să mai cântăm o cântare frumoasă:

Loc, loc, da, acolo este loc,

Acolo este loc, la izvor, pentru tine.

O, Doamne! Cred că pana celor ce au compus aceste cântări vechi a fost călăuzită de Duhul Sfânt.

Mai aproape, Dumnezeul meu, de Tine,

Mai aproape de Tine!

Chiar dacă aceasta ar fi crucea,

Acea mă învie.

Eu cred că aceste cântări sunt foarte frumoase:

O Țară, scumpă Țară,

În timp ce stau pe cel mai înalt munte,

Privesc dincolo de mare

Unde Tu ai pregătit pentru mine palate.

Vă mai amintiți ziua când Îngerul Domnului a venit pentru prima dată, acolo jos la râu? Atunci cântam cântarea:

Pe malurile furtunoase ale Iordanului stau,

Și arunc o privire doritoare

Spre Țara frumoasă și fericită a Canaanului

Unde sunt comorile mele.

Eu sunt ales pentru Țara promisă

Cine vine să meargă cu mine?

Eu sunt ales pentru Țara promisă.

În timp ce cântam aceasta, un glas a vorbit din ceruri. Stâlpul acela măreț de Foc, S-a coborât până deasupra mea, învârtindu-se, iar cuvintele spuse de El au fost:

„Cum a fost trimis Ioan Botezătorul ca să pregătească prima venire a lui Isus, cea de-a doua venire va fi pregătită de tine!

Aceasta s-a întâmplat cu 31 de ani în urmă. Uitați-vă cum de atunci încoace, mesajul a făcut înconjurul lumii într-un foc al trezirii, iar acum vedem că începe să se răcească. Da, timpul este aproape.

Să ne plecăm capetele din nou, în timp ce ne amintim toate anunțurile făcute.

Mare Păstor al turmei, Cel pe care-L așteptăm și după care tânjim tot timpul în inimile noastre, într-o zi, Tu ai stat și ai învățat poporul zicând: *„Iată cum trebuie să vă rugați:* (Fratele Branham și adunarea spun împreună):

„Tatăl nostru care ești în ceruri! Sfințească-Se Numele Tău; vie Împărăția Ta, făcă-Se voia Ta, precum în cer și pe pământ. Pâinea noastră cea de toate zilele, dă-ne-o nouă astăzi, și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri, și nu ne duce în ispită, ci izbăvește-ne de cel rău. Căci a Ta este Împărăția și puterea și slava în veci. Amin.” (Matei 7.9-13).

În altă parte, Biblia spune că ei au cântat o cântare și apoi au plecat.

Ia Numele lui Isus cu tine,

Copil al tristeții și al durerii.

El îți va da bucurie și pace.

Ia-L oriunde te duci.

Nume scump, o, ce dulce!

Nădejdea pământului și bucuria cerului;

Nume scump, o ce dulce,

Nădejdea pământului și bucuria cerului.

Nu sună frumos? Relaxați-vă în timp ce cântăm din nou:

La Numele lui Isus ne plecăm,

Cădem proșternuți la picioarele Lui,

Rege al regilor, în cer, Îl vom încorona

Când călătoria noastră va fi gata.

Nu este frumos?

Ia Numele lui Isus cu tine,

Ca un scut de orice capcană,

Când ispitele în juru-ți se adună,

Șoptește doar Numele sfânt în rugăciune.

Nume scump, o, ce dulce!

Nădejdea pământului și bucuria cerului;

Nume scump, o ce dulce,

Nădejdea pământului și bucuria cerului.

După ce ne vom pleca din nou capetele, păstorul nostru ne va conduce în rugăciune. Dumnezeu să te binecuvânteze, frate Neville. Amin.